Het Annarchisties

Kookboek door

De Struikrover.

J.Postema Boekbinder.
Violenstr. 9.
Sappemeer.

HET ANARCHISTISCH KOEKBOEK

A ANAR
Fz 3.

HET ANARCHISTISCH KOEKBOEK

DE VRIENDEN VAN HET VOLK BIBLIOTHEEK

1

Dok. Vrij Soc. nr. Vz

GEGEVENS:

Titel : HET ANARCHISTISCH KOEKBOEK
De Vrienden van het Volk Bibliotheek
Deel Een
Oplage : 500
Uitgave: De Struikrover, Postbus 14688, A'dam
ISBN : 90-70624-04-4

OPMERKING:

Beknopte gegevens over de diverse teksten zijn, in plaats van voorin, bij de teksten zelf opgenomen. Bovendien is bij het sabotagehandboek de originele bladnummering (van de Nederlandse uitgave) aangehouden zodat iedereen kan zien waar er geknipt is.

DE UITGEVER STELT ZICH NIET
AANSPRAKELIJK VOOR GEHEEL OF
GEDEELTELIJK VERMINKTE
LEDEMATEN

INHOUD

Je kunt maatschappelijke verhoudingen niet opblazen 3
Het Sabotagehandboek 33
De Revolutionaire Katechismus 83
Nawoord 94

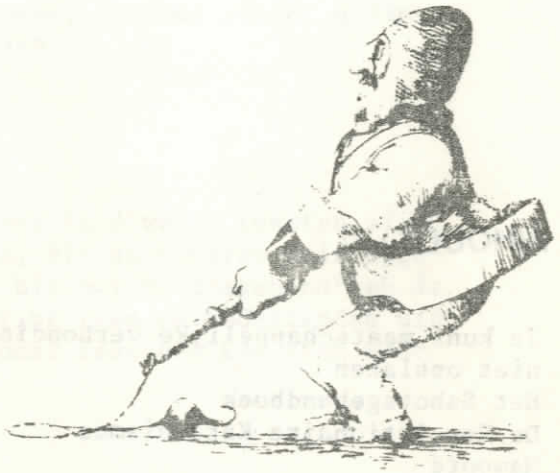

JE KUNT MAATSCHAPPELIJKE VERHOUDINGEN NIET OPBLAZEN

'Je kunt maatschappelijke verhoudingen niet opblazen' verscheen in z'n oorspronkelijke vorm in 1979 en was een gezamenlijk produkt van een aantal Australische anarchistische en libertair-socialistische groepen. In 1981 is er door Anarchist Communist Federation of North America een herdruk gemaakt welke is uitgekomen bij Black Cat Press (P.O Box 11261, Edmonton, Alberta, TSJ 2T6 Canada). Voor de Nederlandse vertaling zijn de eerste vier bladzijden, die de situatie in Australië behandelen, weggelaten.

TERRORISME DOOR DE STAAT

Het terrorisme behoort uiteraard niet alleen toe aan kleine groepen in Italie en Duitsland. De meest wrede en meedogenloze agent van het terrorisme, nu zowel als in de hele geschiedenis, is de heersende klasse. Lees de geschiedenis er maar op na. Bedenk daarbij ook nog even dat over de hele wereld onze humane heersers het nucleaire wapenarsenaal hebben om iedereen op aarde vierentwintig maal te doden (Ruth Legar Sivard in Bulletin of Atomic Scientists-april 1975). We moeten stellen dat het staatsterrorisme sterker, overheersender en veel destructiever is dan het voorhoede-terrorisme. De vraag hoe uitgedaagd een staat zich voelt bepaalt de mate waarin zij gebruik maakt van terreur; het is geen kwestie van constituties of demokratische principes. Als ze bedreigt wordt door een serieuze, georganiseerde revolutionaire beweging zullen de westerse demokratieën het volledige programma van afschrikwekkende methoden ten toon spreiden. Het grove gebruik van marteling door Frankrijk in Algerije, marteling door Engeland in Aden en Noord-Ierland, moorden en samenzweringen door politie en leger in Italie zijn slechts enkele voorbeelden van hun bereidheid om nietsontziende methoden toe te passen in verschillende situaties. Deze bereidheid tot geweld vloeit voort uit de werkelijke natuur van de staat zoals deze uitgedrukt werd door de Franse anarchist Pierre-Joseph Proudhon in 1851:

Geregeerd worden betekent dat je wordt bewaakt, geïnspecteerd, bespioneerd, geleid, betekent dat er wetten voor je gemaakt worden en dat je zedenpreken te horen krijgt, dat je wordt gereguleerd, opgesloten, geïndoctrineerd, gecontroleerd, belast, gewogen, gecensureerd en verordonneerd wordt door mensen die daartoe noch het recht, noch de kennis en noch de deugd bezitten.
Geregeerd worden betekent bij ieder optreden, bij iedere handeling, op elk moment genoteerd worden, geregistreerd, gecontroleerd, aangeslagen, gestempeld, op waarde geschat en gepatenteerd worden, betekent vergunningen nodig hebben, onder gezag staan, gemachtigd moeten zijn, berispt, belemmerd, heropgevoed en gearresteerd worden.
Het betekent, onder het voorwendsel van het algemeen belang, op waarde geschat worden, gedisciplineerd, gebrandschat, uitgebuit, gemonopoli-

seerd, afgeperst, uitgezogen, belazerd en beroofd worden om vervolgens bij het geringste verzet, bij de allereerste klacht te worden onderdrukt, gestraft, beschimpt, gekweld, vervolgd, getiranniseerd, geslagen, ontwapend, gewurgd, gevangen gezet, neergeschoten, beoordeeld, veroordeeld, gedeporteerd, gevild, verkocht, verraden en tenslotte te worden bespot, geridiculiseerd, beledigd en onteerd. Dat is de regering, dat is de rechtvaardigheid, dat is de moraal.

In Zuid-Amerika zijn door de staat gesponsorde en gedekte politie-doodseskaders en het systematisch gebruik maken van marteling regelmatig terugkerende zaken. Tijdens de 'witte terreur' in Guatamala stierven er jaarlijks duizenden mensen (2000 tot 6000 was de schatting voor de jaren 1967/68). De militaire dictaturen die Brazilie sinds de coup van 1964 geregeerd hebben stonden bekend om beruchte doodseskaders die hun basis in de politie vonden. De Verenigde Staten brachten leden van deze eskaders naar Uruguay om de politie te trainen in het martelen van stadsguerrilleros. De Verenigde Staten hebben een grote bemoeienis met de ontwikkeling van martelpraktijken in deze regio. De volledige mobilisatie van het Chileense regime voor terreur en doodslag is waarschijnlijk het ergste voorbeeld sinds de oorlog. Uiteraard is het staatsterrorisme niet alleen voorbehouden aan corporatistische kapitalistische landen . Het is ook een integraal onderdeel van staatskapitalistische landen als de Sovjet-Unie.

DE REVOLUTIE-STRATEGIE VAN DE STADSGUERRILLERO

Door politie en politici over de hele wereld wordt het woord 'terrorisme' willekeurig gebruikt met de intentie om vijandigheid te veroorzaken ten opzichte van elk fenomeen van verzet of van de bereidheid om zich gewapend te verzetten tegen hun eigen terroristische daden.
Terrorisme kenmerkt zich door het systematisch gebruik van geweld tegen mensen voor politieke doeleinden. Moorden, sluipschut-

ters, ontvoeringen, kapingen en het nemen van gijzelaars uit het publiek, aanslagen die bedoeld zijn om te doden, te verminken of de bevolking schrik aan te jagen zijn methoden die met name verbonden zijn met het niet-staatsterrorisme. Binnen deze kategorie kan nog een onderscheid gemaakt worden tussen aanvallen die gericht zijn op de bevolking of die op individuele personen in machtsposities, zonder hiermee een goedkeuring voor een van de twee uit te willen spreken. Aanvallen die duidelijk gericht zijn op onschuldigen zijn erger dan die die gericht zijn op mensen die schuld hebben aan een of andere misdaad. In het algemeen is het belangrijk om een onderscheid te maken tussen terrorisme en wat intimidatie genoemd zou kunnen worden. De staat is konstant verstrikt in pogingen om te voorkomen dat politieke meningen uitgedrukt worden door te dreigen met laster, afmatting of vernietiging. Veel aktiviteiten van de staat vallen onder de noemer intimidatie. Sommige figuren van de Australische linkerzijde hebben ook verschillende pogingen tot intimidatie ondernomen tegen andere linkse mensen. We moeten ook zo zorgvuldig zijn met het maken van onderscheid tussen terrorisme en het beschadigen van eigendom. Hoewel het duidelijk is dat intimiderende aktiviteiten en het beschadigen van eigendom vaak niet zo ernstig zijn als terrorisme moeten we wel in de gaten houden dat de bereidheid tot deze aktiviteiten gemakkelijk tot ergere consequenties kan leiden. Hiermee willen we niet zeggen dat revolutionairen een eerbiedige houding moeten tonen voor privé-eigendom, maar veeleer dat we moeten zien dat er een groot verschil bestaat tussen het vernielen van een nucleaire bouwplaats door een massa-bezetting en het opblazen hiervan door enkele individuen.
Zo goed als de heersende klasse de voorkeur geeft aan het woord 'terrorist' geven de terroristen de voorkeur aan de omschrijving 'stadsguerrillero' omdat hen dat een val romantisch luchtje verleent. Toch geloven we dat er een verschil bestaat tussen terroristen en die revolutionairen die de ideologie en praktijk van het guerrilla-isme aannemen, wat betekent dat zij de gewapende strijd bevorderen als de revolutionaire strate-

gie. Met name in de oorlog op het platteland kunnen zij gebruik maken van niet-terroristische gewapende akties. Dit betekent meestal gewapende conflicten met leger of politie. Niettemin leidt deze methode, vanwege de omstandigheden van de stadsguerrilla, automatisch naar terrorisme, zoals verderop nog bediscussieerd zal worden.
In Zuid-Amerika was de groei van de stadguerrilla voornamelijk een gevolg van het falen van de plattelandsstrategie, iets wat aan het einde van de jaren '60 duidelijk werd. De plattelandsstrategie was gebaseerd op onbeduidende theoretische conclusies die getrokken waren uit een geïdealiseerde voorstelling van zaken over wat er in de Cubaanse revolutie gebeurd was. Toch was de strategie van de stadguerrilla in essentie niet verschillend van die van de plattelandsguerilla. Beide waren gebaseerd op het voorhoede concept van de gewapende groep wiens specifieke militaire confrontaties met de onderdrukkende machten van het heersende regime voor de kleine motor zouden zorgen (de bekende 'foco') die de grote motor van de politieke revolutie zou moeten aanzwengelen. In deze strategie is een succesvol militair optreden de propaganda.
De Uruguayaanse Beweging voor Nationale Bevrijding (de Tupamaros), van de stadsguerrilleros het meest succesvol, leggen deze strategie als volgt uit: "De idee van revolutionaire aktie op zichzelf, de werkelijke daad om de wapens op te nemen, zich voorbereiden op en deelnemen aan akties die gericht zijn tegen het fundament van de bourgeoiswetten, dat creëert revolutionair bewustzijn, organisatie en revolutionaire voorwaarden". Wat een waandenkbeelden! Wat een simplistische redenatie! De totale vernietiging van de stadguerrilleros in Venezuela in 1962-63, die steun hadden van het platteland en zelfs van de Communistische Partij zou een waarschuwing geweest moeten zijn dat deze strategie fout was. Het zijn nogal gebroken gedachtes om de essentie van de revolutie op te vatten als illegaliteit of als gewapende confrontatie met de onderdrukkingsapparaten van de staat. Dit versluiert compleet de essentie van onze kritiek op de bestaande maatschappij. Deze bestaat niet simpelweg uit een af-

schuw van het staatsgeweld, maar van de hiërarchische relaties tussen mensen, van competitie i.p.v. coöperatie. De 'werkelijke daad om de wapens op te nemen' mag dan een uitdaging aan de wet zijn, het zegt niets over waarvoor wordt gevochten. De essentie van revolutie is niet gewapende confrontatie met de staat maar de aard van de beweging die haar steunt en dit zal afhangen van het soort van verhoudingen en ideeën in de groepen, buurtraden, arbeidersraden e.d. die tijdens het sociale konflikt ontstaan. De taak voor revolutionairen is niet om de wapens op te nemen maar om deel te nemen in het lange, moeilijke werk om een bewustzijn t.a.v. deze maatschappij te bewerkstelligen. We moeten een beweging opbouwen die de vele problemen waar mensen tegenaan lopen verbindt met de behoefte aan revolutionaire verandering, een beweging die alle pseudo-oplossingen aanvalt - zowel individueel als sociaal - die in deze maatschappij aangeboden worden en welke de oplossingen die door autoritair links worden aangedragen demystificeert. In plaats van deze schijnoplossingen willen we het belang benadrukken van zelfaktiviteit en zelforganisatie voor de mensen die bereid zijn om dat op te pakken. We moeten ideeën presenteren over een socialisme dat gebaseerd is op gelijkheid en vrijheid.

POLITIEKE ZWENDEL

Zowel in alle kapitalistische landen als in de Derde Wereld hebben guerrilla-bewegingen niets anders dan een ontzettende ideeën-armoede ten toongespreid. Dat de staat repressief is en dat ze bevochten kan worden is slechts een heel klein deel van de revolutionaire ideeën maar het lijkt wel alsof dit de hele inhoud bevat van wat de guerrillas aan het volk hebben mee te delen. Het is gebaseerd op de veronderstelling dat je over revolutie maken niet hoeft na te denken. Alles wat nodig is is de mensen ervan te overtuigen dat ze de staat kunnen verslaan. Niets is verder van de waarheid. Als mensen niet keer op keer gekonfronteerd willen worden met het oude patroon van de revolutie die een nieuwe groep van onderdrukkers aan de macht

brengt, dan zullen ze zich moeten realiseren dat de verantwoordelijkheid voor een nieuwe maatschappij bij henzelf berust. Zij zullen moeten nadenken over hoe deze nieuwe maatschappij zo georganiseerd kan worden dat ze democratisch blijft.
Omdat het van hen afhangt zullen zij moeten nadenken over hun houding en dit omvat ook de houding in hun persoonlijke leven. Er wordt vaak beweerd dat zulke eisen belachelijk zijn tegen het licht van de direkte basisbehoeften in de Derde Wereld. Maar in feite wordt zelforganisatie op basis van coöperatieve gedachten steeds meer een onderdeel van de strijd in de Derde Wereld. De economistische argumenten met betrekking tot de strijd in de Derde Wereld schijnen te zijn gekoppeld aan het idee dat vooruitgang volgens de industrialisatie naar westers model de opsossing is. Maar decentralisatie is in feite de sleutel die ook de persoonlijke verandering waar we hier aan denken eenvoudiger maakt.
Een paar pamfletten verspreid over de plaats waar de aktie plaatsvond is ongeveer alles wat sommige groepen aan ideeën te bieden hebben. De kommunikees van de RAF stegen nooit uit boven het politieke nivo van slogans als 'Onteigen Springer', 'Vecht tegen de klasse-justitie', 'Vecht tegen alle uitbuiters en vijanden van het volk', 'de Overwinning aan de Vietcong' e.d. Hun pamflet 'Het concept van de stadsguerrilla' is een overdracht van dezelfde strategie als hierboven al genoemd, nu met betrekking tot het westers kapitalisme. Hetzelfde geldt voor de Amerikaanse Weathermen (later Weather-Underground), de Britse Angry Brigade, het Japanse Rode Leger, Symbionese Liberation Army (SLA). Als gewoonlijk spreiden deze groepen een vleiend derde-wereld-isme ten toon waarin akties binnen de imperialistische machten als steun werden gezien voor de 'werkelijke revolutie' in de Derde Wereld. De Weather Underground Organization (WUO) veredelde dit in haar hele ideologie en strategie. Zij ontkende de taak om revolutionaire ideeën te verspreiden over de meerderheid van de bevolking in eigen land. In plaats hiervan moest de VS immobiel gemaakt worden terwijl de overwinnende Derde Wereld-revolutionairen de revolutie van

buiten brachten. De WUO'ers zouden later orthodoxe marxisten-leninisten worden.
Baumann, auteur van het al eerder aangehaalde boek (werd aangehaald in een korte inleiding op deze tekst die hier niet vertaald is) was lid van de 2e Juni-beweging; hij openbaart dezelfde manier van denken, hoewel zij zichzelf 'anarchisten' noemden, in tegenstelling tot de marxistisch-leninistische RAF.

Die hele geschiedenis heeft te maken met de imperialisme-theorie die zegt, dat de strijd niet meer in de eerste plaats vanuit de metropolen gevoerd wordt, niet meer alleen de zaak van de arbeidersklasse is, maar dat het binnen de metropolen vooral de avant-garde is, die haar solidariteit met de derde wereld tot uitdrukking brengt. Omdat zij zich in het hoofd van het monster bevindt, kan zij daar de grootste schade teweegbrengen. Ook al staan de massa's in de Europese metropolen niet aan de kant van de revolutie, omdat de arbeidersklasse bij ons geprivilegieerd is en deel heeft aan de uitbuiting van de derde wereld, dan is er voor hen, die hier de avant-garde vormen, die hier aan de strijd deelnemen, de mogelijkheid om de infrastruktuur van het imperialisme te verpletteren en het apparaat onklaar en kapot te maken.

Het zal moeilijk zijn om een strategie te vinden die minder anarchistisch, minder libertair is. Een derdehandse Lenin over de arbeidersaristocratie, voorhoedes, een diepgaande elitistische millenarische visie op een totale vernietiging etc., sluit alles uit behalve een dictatoriaal resultaat. Baumann beschreef hoe na Vietnam het hun lijn werd dat "people should get involved in Palestine" (p. 50) en de verschillende Duitse en Japanse terroristen hebben zeker meegedaan in Palestijnse akties. Maar dit toont alleen maar duidelijker aan dat ze ver verwijderd zijn van de werkelijke strijd in hun eigen land. En het spreidt ook geen enkel grondig concept van internationalisme ten toon omdat ze volledig over de hoofden heen handelden van de mensen waarvan verondersteld werd dat zij ze vertegenwoordigden. Zij waren ermee tevreden te werken met groepen die zelf voornamelijk optraden als 'terroristische pressiegroepen' welke pogingen deden om concessies los te krijgen van de verschillen-

de heersende klassen. Een voorbeeld, de vorming van de Zwarte September was een resultaat van de nederlaag van de Palestijnen door het optreden van de Jordanese troepen in 1970 en van het falen van de verschillende groepen om met succes mensen te mobiliseren - in plaats hiervan keerden zij zich naar de internationale publiciteit. Nu de PLO zichzelf met succes heeft georganiseerd als een wettige vertegenwoordiger, een soort staatsapparaat onder de Palestijnen wordt het terrorisme gebruikt als een instrument van de staatspolitiek. Het is de weg waarlangs de PLO kan dreigen om de hele situatie in het Midden Oosten te laten exploderen.

Over het geheel gezien komen terreur tegen het publiek en terrorisme als enige strategie het meest voor in strijd die ontstaat rond groepen die kultureel of nationaal onderdrukt worden. Als toevluchtsoord voor conservatieve, autoritaire of voorhoede-ideeën maskeert het nationalisme deze als 'progressief'. Terrorisme botst ook niet met zulke ideeën. Als het alleen de bedoeling is om een nieuwe groep aan de macht te brengen die van de bevolking niets anders eist dan dat ze van dezelfde kultuur of nationaliteit zijn zal iedere methode die werkt voldoende zijn. Hoe meer men wenst om bestaande verhoudingen te veranderen door een bewust, zelf handelende bevolking die aan de basis van een beweging staat en deze controleert, hoe meer contraproduktief en tegenstrijdig het terrorisme zal zijn vanwege het elitistische en manipulatieve wat eraan inherent is.

Zoals de heersende klassen al langer weten, kunnen binnen nationalistische ideeën mensen van een andere nationaliteit (of religie) gedehumaniseerd voorgesteld worden als bijand, wat immorele akties tegen hen rechtvaardigt en het idee van werkelijke eenheid buitensluit. Het is kenmerkend dat in Zuid Amerika groepen afgaan op het aanklagen van tyrannen en van het VS-imperialisme. Nu is het moeilijk om de rol van het VS-imperialisme in dat gebied te overschatten, maar als de vijand in dit soort simpele bewoordingen wordt omschreven en als het doel nationale bevrijding is, dan zijn werkelijk bevrijdende ideeën uitgesloten.

Zoals al eerder gezegd, is het credo van de guerrillero dat succesvol militair optreden dé propaganda is. Geboren uit een reaktie tegen de zich belachelijk makende Communistische Partijen in Zuid-Amerika die zich opstelden tegen iedere vorm van aktie die buiten hun controle lag is het guerrilla-isme een aktie-filosofie. Een irrationeel geloof in aktie en in de zuiverheid van het beweld wat kwa ideeënrijkdom weinig voorstelt en dat slechts programmatisch verklaringen opbraakt die roepen om meer aktie van hetzelfde soort.

Het is nog erger. Het guerrilla-isme reproduceert de oude val van een passieve bevolking waarvóór gevochten wordt; een plaatsvervangende strijd door de guerrilla groep die voor hen lijdt. Terwijl de sympatieke massa's toekijken hoe dit drama zich voor hun ogen afspeelt gaat de tijd voorbij en hiermee de kans om hun eigen antwoord op de sociale crisis te ontwikkelen. Onderhand is het drama een tragedie geworden. De guerrilleros liggen dood op het toneel en het publiek der massa's vindt zichzelf omringd door prikkeldraad, en, terwijl ze vonden dat ze eraan toe waren om zelf de plaats op het toneel in te nemen, vinden ze een rij tanks tegenover zich die hen de weg verspert en lopen ze zachtjes weer naar buiten om weer in passiviteit te vervallen. De enkele individuen die volharden in hun protest en het publiek oproepen om het toneel te bestormen worden er tussenuit gepikt en afgevoerd naar een concentratiekamp. Het guerrilla-isme past volledig in de traditie van voorhoedestrategieën voor een revolutie. Terwijl het in het algemeen leidt tot meer repressie kan het, als de strategie zou slagen, niets anders produceren dan een autoritair links regime, simpelweg omdat de bevolking nooit zelf betrokken is geweest bij het opbouwen van een democratische beweging.

Het Chinese en het Cubaanse succes (en de Indo-Chinese en Afrikaanse strijd uit die tijd) waren de grote modellen die de verschillende plattelands- en stadguerrilleros en terroristen geinspireerd hebben. Maar bij het kijken naar deze voorbeelden maakten hun imitatoren weinig realistische aanpassingen aan de

algemene omstandigheden in hun eigen land.
In het bijzonder maakten ze geen analyse van het verband tussen het soort van regering dat door deze strijd boven kwam drijven en de gebruikte methoden. Uiteraard zijn voor het merendeel van deze groepen de autoritaire regeringen die in China en Cuba gevormd zijn uiterst bewonderenswaardig. Voor libertairen en anarchisten echter niet. Die gewapende groepen in Spanje en elders die zichzelf anarchistisch of libertair noemen ontleenden veel van hun specifieke rechtvaardigingen aan de Spaanse revolutie, de oorlog en de stadguerilla die daar zelfs doorging tot na de Tweede Wereldoorlog. Voor onze argumentatie is de Spaanse burgeroorlog exemplarisch omdat de slogan 'eerst de oorlog winnen' gebruikt werd tegen de politiek, de revolutie stoppen en deze terugdringen onder door stalinisten gedomineerde maar welwillende republikeinse regeringen. In feite was het enthousiasme en de vastbeslotenheid van de bevolking die eerst Franco's coup in 1936 terugwierp gebaseerd op het feit dat zij tegelijkertijd de fabrieken en het boerenland overnam en onder kollektieve kontrole bracht m.b.v. coöperatieve middelen.
De nederlaag in de oorlog volgde noodzakelijkerwijs op de nederlaag in de revolutie. Verder werd het volksleger gereorganiseerd tot een ordinair leger en het oorspronkelijke egalitairisme werd eruit gestampt onder typisch militaristische discipline en hiërarchie.
De libertaire guerrilleros van na de oorlog waren zich hiervan bewust maar zij analyseerden het experiment niet voldoende. Zij zagen niet het absolute primaat van politiek over de gewapende strijd. Zij zagen niet het voorhoede karakter van een gewapende groep die het initiatief neemt. Zij zagen niet de behoefte dat het noodzakelijk is voor wat voor gewapende strijd dan ook, dat je georganiseerd bent vanuit een bestaande democratische beweging en dat je onder controle van deze beweging blijft.
Een libertaire beweging in Spanje, de Iberische Bevrijdings Beweging (IBB) baseerde zich op de theorie van het guerrillaisme (hoewel ze wel betrokken was bij politieke aktiviteiten). Ze voerde een aantal bankovervallen uit en tijdens arrestaties werd een politieman gedood. Het gevolg was dat een lid van de IBB in 1974 stierf aan de wurgpaal. De reden dat de IBB hier genoemd wordt is dat zij zich opgeheven heeft na een haar door de politie toegebrachte algehele nederlaag maar ook omdat ze zich realiseerde dat ze de foute strategie had gekozen. "Het heeft geen enkele zin om over politiek-militaire organisaties te praten en zulke organisaties zijn niets anders dan politieke zwendel" (Opheffingscongres). In plaats hiervan werd besloten te gaan werken aan een verdieping van de anarchistisch-communistische perspektieven van de sociale beweging.
Zeker een les om van te leren.

"NIETS RADIKALISEERT MEER DAN EEN ZWIJN IN HET PARK"

Een democratie kan alleen tot stand komen als er een meerderheidsregering gevormd wordt. De strategie van de guerrilla om een sociale crisis te produceren waaruit een revolutie ontstaat, hangt af van een in elkaar zakken van de wil bij de heersende klasse of de meerderheid dit nu wil of niet. Wat je ook leest van de guerrilla-strategen, telkens ontpopt het zich als een filosofie van het ongeduld. Terwijl een in elkaar zakken van de wil bij de heersende klasse zeker een belangrijk onderdeel is van iedere revolutie zal, als er geen massa-beweging bestaat met democratische structuren die het land kan 'besturen', een elite de macht nemen.
Het idee dat een guerrilla oorlog of terrorisme een fascistische reaktie zal produceren wat dan de bevolking zou radicaliseren is een idee dat altijd verscholen wordt gehouden maar soms ook onbeschaamd geponeerd wordt. De Provisionals (IRA) volgden heel duidelijk deze strategie. Groepen als de RAF en de Tweede Juni vermengden dit met hun derde wereld-isme, met name toen de Derde Wereld zich stabiliseerde in dictaturen en staatskapitalisme en de instorting van het westen een naderbij komend vooruitzicht leek.

Over het staatsapparaat zegt Bommi Baumann: "We wisten dat waar het ook maar geraakt zou worden het zijn fascistische gezicht weer zou laten zien". Hoe verschrikkelijk sommige aspekten van de Westduitse staat ook zijn, ze is niet fascistisch. Een beter begrip van de situatie zou duidelijk maken dat het niets meer is dan weer een voorbeeld van het feit dat dictatoriale methoden altijd onderdeel zijn (en zullen blijven) van sociale kontrole in een kapitalistische parlementaire demokratie. Zulke methoden zullen in een tijd van sociale krisis ten overvloede gebruikt worden. Belangrijker is echter de bedenking dat deze guerrilleros absoluut niet in staat zijn om op een sociaal-psychologische manier te begrijpen dat onderdrukking in stand gehouden wordt door instemming en dat geweld pas in tweede instantie een rol speelt.

Over 't algemeen kan men zien dat deze groepen op geen enkele manier belemmerd worden door enig bewustzijn over hoe belangrijke gebeurtenissen het denken van links over een hele reeks van onderwerpen veranderd hebben (of juist hoe ze libertaire ideeën bevestigd hebben die onderdrukt waren door de dominantie van het marxisme). Een interpretatie van bijvoorbeeld Frankrijk '68 of Hongarije '56 lijkt volledig aan hen voorbij te zijn gegaan.

In maart 1972 verklaarden de Tupamaros dat zij "een onmiskenbare staat van revolutionaire oorlog in Uruguay wilden creëren die de politiek tussen de guerrilleros en het regiem zou moeten polariseren". Er zijn zelfs suggesties dat ze het idee bediscussieerd hebben om akties uit te voeren die Brazilië zouden dwingen tot een invasie, in het geloof dat dit de bevolking zou dwingen om in aktie te komen.

De RAF stelde het op de volgende manier:

> We rekenen niet op een spontane anti-fascistische mobilisatie als resultaat van terreur en fascisme zelf. En we weten dat ons werk zelfs meer voorwendsels voor repressie oplevert omdat we communisten zijn - en of communisten zich zullen organiseren en strijden, of terreur en repressie alleen angst en berusting zullen voortbrengen of dat het verzet, klassehaat en solidariteit zal opleveren ... hangt af van het antwoord op de repressie. Of communisten zo stom zullen zijn om zo'n behandeling te tolereren ... hangt van dit antwoord af.

Wat in dit citaat volledig duidelijk wordt is de absolute arrogantie van deze groepen: "Zeker hopen we op een radikaal antwoord op de staatsrepressie die we over jullie hoofden brengen, maar als dat niet gebeurt, nou, dan bewijst dat alleen maar hoe stom jullie allemaal zijn".

Zoals alle guerrilleros ..geren ze de werkelijke omstandigheden door te eisen dat ieder ander op wonderbaarlijke wijze hun 'verhoogde' bewustzijn bereikt, terwijl, zoals we al hebben laten zien, hun ideeën kunstmatig en zonder waarde zijn en vooral een verzamelkreet voor een bloedbad. De reden voor het voorkomen van deze afzichtelijke strategie is afkomstig van de beperkingen van de stadguerrilla. Omdat ze voor hun bestaan afhankelijk zijn van gewapende aktie kunnen guerrilleros hun strijd slechts ontwikkelen door hun gevechten te laten escaleren. Als ze dit niet doen zullen ze worden vergeten. Dynamiek is alles. De guerrilleros op het platteland kunnen dit doen door een aktieterrein te vormen en dit uit te breiden - de bevrijde gebieden. Zij kunnen naargelang de situatie kiezen of ze een conflict aangaan met een legerformatie of niet. Stadguerrilleros hebben geen eigen territorium, als ze zouden proberen een buurt of gebouw bezet te houden krijgen ze te maken met de gehele gewapende macht van een stad. Bij ieder gevecht ben je nooit zeker van de omvang van de legertroepen omdat ze in enkele minuten kunnen arriveren.

Stadguerrilla moet om zich te kunnen ontwikkelen terrorisme worden. Er is geen andere weg om de strijd te escaleren. Verder kan de strijd zich niet onbeperkt uitstrekken zonder ineen te schrompelen. Dit is een beroep doen op de strategie van de polarisatie en militarisering van de maatschappij. Het is het uiterste in manipulatie - een opzettelijke poging om ellende te scheppen onder de bevolking voor de doeleinden van de guerrilleros

die er van uit gaan dat zij het het beste weten en dat de bevolking er op de lange duur wel beter van wordt. Uiteraard is het enige waar deze strategie doorgaans in eindigt een verscherping van de repressie.
De Tupamaros plaatsten zich in 1968 op de voorgrond. In 1967 was de democratische regering begonnen om de eerste belangrijke economische crisis sinds de oorlog af te wentelen door de arbeidende klasse aan te vallen en door een repressievere wetgeving in te stellen. Ze kwamen dus binnen in een gunstige sociale situatie. Ze hadden zich gedurende de jaren '60 voorbereid. Ze waren altijd efficiënt en hadden een goede planning. Ze hadden verbindingen met vakbonden en andere legale bewegingen die niet alleen stabiel bleven, maar groeiden. Ze hadden elan, verbeelding en menselijkheid. Maar in 1971, het jaar van de verkiezingen, werd het gebrek van hun strategie duidelijk en waren ook zij besluiteloos. Hoe konden ze nog een stap verder gaan zonder steun te verliezen. Ze waren afhankelijk van een tijdelijke steun die geïmponeerd was door hun schijnbare onoverwinnelijkheid en hun beperkt gebruik van geweld. Onvermijdelijk zou aangetoond worden dat ze te verslaan waren, onvermijdelijk zou er een hoop bloed vloeien. Dan zou ook getoond worden dat ze geen massa-basis hadden.
Na de verkiezingen kreeg het leger de vrije hand en al gauw werden er iedere dag 40 Tupamaros berecht. Ze waren verslagen voordat in 1973 de militaire regering aan de macht kwam. Juist omdat ze zo goed waren binnen de beperkingen van de stadguerrilla leverden ze het bewijs voor het fundamenteel verkeerd zijn van deze theorie. Het was vrij duidelijk dat de heersende klasse van Uruguay zou gaan reageren op de economische crisis door over te hellen naar diktatuur. Maar als de energie die door de Tupamaros aangewend is was gestoken in het verspreiden van ideeën die de mensen zouden aanmoedigen zich te organiseren dan zou het verzet uitgebreider en grondiger zijn geweest en meer kans op succes gehad hebben.

OP JACHT NAAR KRANTEKOPPEN

Een ander onderdeel van de dwaasheid van het guerrilla-isme is dat het erop lijkt dat ze de media als hun propagandistische agent zien.
Volgens Baumann:

De RAF zei, deze revolutie wordt niet door politiek werk tot stand gebracht, maar door krantekoppen, door hun optreden in de pers, die steeds berichten doorgaf van hier strijden guerrilleros in Duitsland. Deze overwaardering van de media, dat slaat noodlottig terug. Niet alleen dat ze het apparaat volkomen imiteren. En erop inspelen, politiek hadden ze in feite alleen nog maar met de politie te maken, – aan de andere kant rechtvaardigen ze zich ook nog door op de media te wijzen, ze kommuniceren alleen nog maar op deze manier.
Dan hangt alles in de lucht, er is geen been meer op de grond, nergens meer, geen kontakt met mensen van vroeger, dat is eigenlijk de noodlottige afgang bij zo'n geschiedenis, afgezien van het slechte klimaat onder elkaar.

Dit is helemaal absurd als we kijken naar de rol van de meest populaire nieuwsbronnen in het stimuleren en in stand houden van de meest irrationele elementen in de reakties van mensen op politiek geweld.
Weloverwogen proberen ze politieke onderwerpen te verduisteren door weglatingen en door buiten hun boekje te gaan. Laten we het Midden-Oosten als voorbeeld nemen.
Hoeveel mensen herinneren zich dat 106 passagiers plus bemanning van een burgervliegtuig gedood werden toen ze boven de Sinai door een Israëlisch straalvliegtuig werden neergeschoten? Hoeveel mensen weten dat Israëlische bommen 46 kinderen doodden in een dorp in de Nijl-delta? Hoeveel weten er dat er door Israël van 1969 tot 1972 1500 mensen zijn gedood en 3000 zijn bestookt met napalm in Palestijnse vluchtelingenkampen en dorpen? In november 1977 werden bij een raketaanval door Palestijnse guerrilleros in Israël drie mensen gedood. Als vergelding bombardeerden Israëlische vliegtuigen 9 dorpen en 3 vluchtelingenkampen waarvan ze claimden dat het vluchthavens voor terro-

risten waren. Verondersteld werd dat meer dan 100 mensen hierbij de dood vonden. Een reporter van de Guardian (20-11-1977) bezocht een dorp en een kamp om daar tot de ontdekking te komen dat het geen guerrilleroposten waren. De Israëli's maakten ook gebruik van zogenaamde 'uitgestelde' bombardementen zodat mensen gedood werden terwijl ze naar overlevenden zochten. Niettemin zijn het de terroristische akties van de Palestijnen die de mensen met afschuw vervullen omdat dat de daden waren waar uitgebreid over gerapporteerd is. Weldra zal het doden van burgers door Israëli's bij hun invasie in Libanon vergeten zijn. Maar je kunt er zeker van zijn dat het doden van burgers door terreurskadrons van de PLO nog lang herinnerd zal worden. In feite berust de hypocrisie en het cynisme van de Israëlische planning op dit geheugenverlies. De media proberen de politiek verder te verduisteren door van incidenten spektakels te maken. Dit past natuurlijk goed bij het a-politieke karakter van de guerrilla-strategie waarin verondersteld wordt dat hun strijd steeds grotere omvang aanneemt om maar een antwoord van de heersende klasse op te roepen.
Het werkelijke effekt onder de bevolking is niettemin dat mensen bevestigd worden in hun idee dat politiek een ver verwijderd koninkrijk is waar passief naar gekeken moet worden - meestal als langdradige routine maar af en toe als spektakel. Zelfs al 'steunden' mensen de guerrilleros dan heeft dat nog nauwelijks betekenis in termen van hun eigen betrokkenehid in politiek. Integendeel, het resultaat is doorgaans dat er gezorgd wordt voor een georganiseerde basis van gebrekkige opstellingen die de heersers voor hun eigen doeleinden kunnen gebruiken.
De hypocrisie van de media wordt geïllustreerd door hun tendens om de betekenis van politiek geweld hoog op te spelen in vergelijking met hun falen om enige beweging te veroorzaken als het gaat om industriële ongelukken en ziekten. Auto-ongelukken worden wel behandeld, zelfs op een sensationele manier, maar met een soort primitief fatalisme terwijl ze in feite een serieus sociaal en politiek probleem zijn. Veel mensen sterven hieraan,

nog veel meer worden verminkt. Wie kan dat schelen?
Het bestaan van media manipulatie zou niettemin haar basis in de werkelijkheid niet moeten verduisteren.
Linkse mensen zijn nogal geneigd om de woede van mensen af te doen als 'reactionair'. Maar het doden van schoolkinderen, het plaatsen van bommen in metrostations of het neermaaien van mensen op een vlieveld kan je niet van je afzetten, wat de kontekst ook mag zijn.
De manier waarop mensen reageren is over het algemeen een oprechte morele woede. Dit wordt gemanipuleerd in een soort 'law and order'hysterie welke toestaat dat nieuwe wetgevingen worden doorgevoerd en dat links vernietigd wordt. Maar het is typisch voor het elitisme van veel passieve linksen die een gebrek aan rpincipiële ideeën hebben dat ze zich vleiend aan een zaak elders in de wereld wijden, uitgevoerd door iemand anders om met verachting te kunnen reageren op reakties van mensen op werkelijke gewelddaden.

MILITAIRE WAANZIN

Er is zonder twijfel veel bewijs voor de stelling dat er onder terroristen en guerrillas een tendens bestaat om de dood en het geweld te verheerlijken. Jebril, een van de leiders van het Palestijnse Afwijzingsfront zond zijn troepen weg met de opdracht niet terug te keren (te sterven dus) en werd als volgt geciteerd: "We houden evenveel van de dood als van het leven en er is geen kracht op aarde die ons ervan kan weerhouden om Palestina weer te herstellen ..." waarmee hij zichzelf in dezelfde kategorie plaatst als de Spaanse Falangisten (fascisten) die schreeuwden "Lang leve de dood!". We moeten toegeven dat deze trend naar liefde voor de dood bij verschillende terroristen duidelijk aanwezig is. De leider van de WUO, Dohrn, gaf een publiek en duidelijk wellustig dwepende steunbetuiging aan het adres van de moordenaars van een element van het "anti-culturele fascisme" welke de VS verdeeld zag in een 'Amerika van de zwijnen contra het land van Woodstock'.

Een gedeelte van de tegencultuur maakte een cultus van Manson. Baumann zegt dat zij toendertijd dachten dat Manson zo gek nog niet was. Eigenlijk vonden ze hem wel grappig.
Wat echter voorkomen moet worden is de tendens het terrorisme te verklaren vanuit de beweerde dwaasheid van de acteurs, omdat de daden ontstaan in specifieke situaties van onderdrukking en provokatie.
In West-Duitsland waren er specifieke incidenten zoals het buitengewoon wrede politie-optreden wat leidde tot de dood van een demonstrant, de poging tot moord op een studentenleider, de omkoopbaarheid van de Springer-pers, de introduktie door de sociaaldemokraat Brandt van de Berufsverbote in 1972, de algemene poging om alle buitenparlementaire bewegingen e.d. de kop in te drukken, waarvan het Berufsverbot alleen de meest bekende is. Al deze dingen zorgden voor de achtergrond van het politiek geweld.
Het hele nazi-experiment werd konstant nieuw leven ingeblazen door het feit dat ex-nazi's, oorlogsmisdadigers en nazi-s die nog steeds aktief waren binnen rechtse politieke groepen allemaal plaatsen bezetten in de rechterlijke macht, de bureaucratie of het zakenleven (een opportunistische politiek van de geallieerden die betrouwbare law and order mensen wilden in het politieke vacuum dat ontstond na de Tweede Wereldoorlog).
Omdat dit in Italië ook het geval was kan het geen toeval zijn dat deze twee landen de meest prominente gebieden voor het terrorisme in Europa zijn.
Dit is allemaal geen excuus voor het terrorisme, maar dit soort overwegingen zijn een onderdeel van een algemene verklaring. Je koncentreren op de veronderstelde dwaasheid van de guerrilleros of terroristen is een poging om een rechtvaardiging te leveren voor een moorddadige houding naar hen en voor het invoeren van een algehele repressie.
Veel van deze mensen worden vooral betrokken bij het terrorisme door de omstandigheden en deelgenoten, zoals het boek van Baumann laat zien. Ze raken verward in een omgeving van zelfverheerlijking en isolatie van de rest van de wereld. Zelfs hun

verhoudingen met sympatisanten zijn nogal eenzijdig in plaats van verbredend. Deze onwerkelijke situatie produceert kenmerken van dwaasheid, zodanig dat een escalerende serie daden gezien wordt als gerechtvaardigd en rationeel. En iedere poging door de media, politie en politici om een karikatuur te maken van hen als duivelse, bloeddorstige monsters dient slechts het doel om hun eigen barbaarsheid en korruptie te excuseren (Zie bijv. Böll - De verloren eer van Katharina Blum).
Erich Fromm heeft geschreven:

We kunnen getuige zijn van het fenomeen bij de zonen en dochters van de beter gesitueerden in de VS en West-Duitsland, die hun leven in een overvloedig thuis ervaren als vervelend en betekenisloos. Maar meer nog dan dat vinden zij de ongevoeligheid van de wereld t.o.v. de armen en het afstevenen op een kernoorlog onwillekeurig van een individueel egocentrisme onverdraaglijk. Zodoende verlaten zij de huiselijke omgeving op zoek naar een nieuwe levensstijl. Ze blijven echter teleurgesteld omdat geen enkele konstruktieve poging een kans schijnt te hebben. Velen onder hen waren oorspronkelijk de meest idealistische en gevoelige van de jongere generatie; maar op dit punt worden zij door een gebrek aan traditie, rijpheid, ervaring en politieke wijsheid wanhopig, overschatten op een narcistische wijze hun capaciteiten en mogelijkheden en proberen zij door het gebruik van kracht het onmogelijke te bereiken. Zij vormen zgn. revolutionaire groepen en verwachten de wereld te redden door terreurdaden en vernietiging terwijl ze niet zien dat zij alleen maar een bijdrage leveren aan een algehele tendens naar geweld en onmenselijkheid. Zij hebben hun mogelijkheden om lief te hebben verloren en hebben deze vervangen door hun wens van zelfopoffering (zelfopoffering is regelmatig de oplossing voor individuen die een vurige wens bezitten om lief te hebben en die in de opoffering van hun eigen leven een liefdesexperiment van de hoogste graad zien).
Maar deze zelfopofferende jonge mensen verschillen behoorlijk van de zgn. 'liefhebbende martelaren' die willen leven omdat ze van het leven houden en die de dood slechts accepteren als ze gedwongen worden om te sterven om zichzelf niet te verraden.

Onze hedendaagse zelf-opofferende jongeren zijn de beschuldigden maar zijn ook de beschuldigers door te demonstreren dat in ons sociaal systeem enkele van de beste jonge mensen zo geïsoleerd en hopeloos worden dat niets anders dan destructie en fanatisme overblijven als uitweg uit hun wanhoop.

Baumann laat zien dat hij zijn les alleen geleerd heeft door wrange ervatingen (hoewel hij nog steeds over 't hoofd ziet dat er een traditie van menselijke waarden is die zelfs de 'machine' overleefd heeft en dat deze traditie zich telkens weer laat gelden bijvoorbeeld in de episoden van massale revolutionaire aktiviteit zoals de Spaanse Revolutie in 1936, de Hongaarse Revolutie in 1956 en de Franse Revolutie in 1968).

Dat je voor het terrorisme kiest, dat is al psychies voorgeprogrammeerd. Nu zie ik bij mezelf, het was gewoon angst voor de liefde, in jezelf, een vlucht naar het absolute geweld. Als ik meteen de dimensie liefde voor mezelf echt had begrepen, dan had ik het niet gedaan. Dan was ik er via omwegen achtergekomen.

Tot nu toe is duidelijk geworden dat revolutionaire praktijk en liefde niet hand in hand gaan. Ik zie het niet, tot nu toe zie ik het nog niet. Anders was ik misschien doorgegaan. Maar ik zag het zo, je maakt een keuze en je scheidt ermee uit, je gooit de gun weg en zegt o.k. – afgelopen.

Voor mij ging het er de hele tijd om menselijke waarden te laten ontstaan die in de kapitalistiese maatschappij niet meer aanwezig zijn, in heel Europa en de westerse kulturen niet meer bestaan, die door de machines zijn weggevaagd. Daar gaat het nu om, dàt weer opnieuw te ontdekken, te ontplooien en naar buiten te brengen. In dit opzicht draag jij die vlam, word jij ook een steunpilaar van een nieuwe maatschappij, als die mogelijk is. Dat kun je zò veel beter doen dan wanneer je het met bommen forceert. Daar ontstaan tenslotte precies dezelfde rigide haatfiguren, die weer alleen maar de macht in handen houden. Stalin was eigenlijk zo'n figuur als wij, hij heeft het gehaald, één van de weinigen, die het gehaald hebben, maar toen werd het wel heavy.

Met Schmücker*, die ze neerknallen, daaraan zie je toch hoe erg het al is. Hij was een kleine ongevaarlijke student. Ze hebben hem gewoon in zo'n situatie gemanoeuvreerd. Ze hebben niet nagedacht, of hij zover was en het aankon. Zo veel kon hij ook niet vertellen, maar ze hebben hem neergeknald. Dat is een echte exekutie, anders kan je het beslist niet zien. Het herinnert sterk aan Charles Manson, die moord op Schmücker. 't Is echt moord, dat moet je begrijpen. Mij hebben ze er ook al mee gedreigd, maar ik lach erom. Maar zo'n kleine jongen als Schmücker, die nemen ze te grazen en knallen hem neer.

* Bij recente processen is naar voren gekomen dat Ulrich Schmücker voor de Verfassungsschutz had gespioneerd en dat deze op de hoogte was van het gevaar waarin hun agent zich bevond.

HET GEWELD MINIMALISEREN DOOR DE POLITIEK TE BENADRUKKEN

Het werkelijk essentiële idee in een libertaire revolutionaire strategie is de onafscheidelijke band tussen de gebruikte middelen en het doel dat men nastreeft. Hoewel er een verband mag zijn tussen de verrotte autoritaire doeleinden van nationalisten en marxisten-leninisten en de verrotte terroristische middelen is het zonder twijfel duidelijk dat libertaire doelen terroristische middelen niet toestaan. In feite is de meerderheid van de marxistisch-leninistische groepen gekant tegen terrorisme, ofschoon, zoals Lenin stelt in De linkse stroming, een kinderziekte van het communisme "Het was uiteraard alleen op gronden van opportunisme dat we het individuele terrorisme verwierpen". Leninisten zijn de voorstanders bij uitstek van voorhoededenken. Zij zijn ook voorstanders van het terrorisme door de staat zo lang als zij deze controleren.
Libertairen kijken naar de geschiedenis en naar de heersende klassen in de wereld en konkluderen dat een libertaire beweging geconfronteerd zal worden met staatsgeweld en dat als antwoord hierop gewapende strijd nodig zal zijn. Het is vrij duidelijk dat politieke aktiviteit in sommige omstandigheden niet eens kan beginnen zonder dat onmiddellijk de wapens worden opgenomen. Ook zal het onder bepaalde omstandigheden, zoals in

maatschappijen met een brede basis van boeren, nodig zijn om op het platteland gewapende bases op te richten. Maar het zou hier niet de bedoeling moeten zijn om 'model'gevechten met de militairen aan te gaan maar om de politieke infra-structuur te beschermen om het zo mogelijk te maken dat de verspreiding van ideeën door kan blijven gaan. Dit kan wel betekenen dat er enige guerrilla taktiek gebruikt wordt maar het kan niet de strategie van het guerrilla-isme inhouden. Het kan eveneens niet de vorming van een afgescheiden, hiërarchische, militaire organisatie betekenen, daar dit niet alleen anti-libertair is maar ook kwetsbaar en inefficiënt. De Tupamaros waren, als marxisten-leninisten, hiërarchisch georganiseerd. Een van de faktoren in hun nederlaag was het verraad van Amodio Perez, een verbindingschef uit de organisatie, m.a.w. een geïnstutionaliseerde leider op het tweede nivo die zoveel wist dat hij alleen de politie op het spoor kon zetten van grote delen van de beweging.
In het boek van Baumann maakt hij vrij duidelijk dat de gevangenneming van leden van de groep vaak het gevolg was van verraad door sympatisanten. Dit was dus zelfs niet eens resultaat van een hiërarchische structuur omdat deze niet bestond in de groep waarvan hij deel uitmaakte. Hoewel de politie wel martelmethoden gebruikte bij sommige sympatisanten was dit niet de belangrijkste faktor. Het volgde min of meer uit het leven in de illegaliteit zelf:

Op dat moment begint ook de isolatie van de blues-groep, je kunt je minder vaak laten zien. Je invloed gaat achteruit, omdat steeds meer mensen illegaal werden en ook steeds meer illegaal werk moesten doen, ook legalen, die de zaken moesten regelen. Voor iedere illegale had je een helper nodig, die hem ondersteunde. Soms was het zo, dat drie illegalen in een woning zaten met daarbij twee of drie legalen, die hen verzorgden. Als elke dag je foto op de televisie is, ga je eerst 's een week niet naar buiten. Dan heb je iemand nodig, die boodschappen voor je doet, al die dingen voor je regelt, omdat wij in die tijd ook geen papieren hadden. De kleinste kontrole en het is gebeurd. Zo ontstonden de verschillen, je zag er anders uit en je gedroeg je ook anders.

Het kontakt met de anderen is dan alleen nog maar zakelijk, als je iemand ontmoet, zeg je alleen maar, vriend, luister 's, je moet dit of dat voor me versieren, een woning voor me huren en over drie dagen ontmoeten we elkaar hier op de hoek, Als die dan kritiek op je heeft, zeg je, dat interesseert me allemaal niet. Je doet het of je laat het, heel eenvoudig. Je wordt net als het apparaat waartegen je vecht, tenslotte heeft het je ingehaald.

Door je illegale positie kun je het kontakt met de mensen aan de basis niet instandhouden. Je hebt geen deel meer aan de direkte ontwikkelingen binnen de scene. Het levendige proces dat zich daar afspeelt, daar ben je niet meer in geïntegreerd. Ineens ben je een randfiguur, omdat je niet meer overal kunt optreden; je zit er niet meer helemaal in, bij wat d'r allemaal speelt.
In plaats daarvan wordt de groep steeds geslotener, hoe groter de druk van buiten is, hoe meer je bij elkaar gaat zitten; hoe meer d'r misgaat, hoe groter de druk naar binnen toe, ergens moet je een evenwicht tot stand brengen.

Het is duidelijk dat deze aspecten van zo'n leven voor libertairen niet produktief zijn. Over het geheel genomen lijkt het er meer op dat zulke organisaties voor bepaalde mensen alleen nog maar een overlevingsfunktie kunnen hebben onder dreiging van moord door de staat. Op een bepaald moment waren de Tupamaros in staat om de systematische martelingen te stoppen door de martelaren te bedreigen, maar toen de staat het offensief hervatte werden ook de martelingen weer hervat. Om executies en martelingen te voorkomen kan gewapende aktiviteit gerechtvaardigd worden maar haar anti-politieke kenmerken moeten zorgvuldig worden afbewogen.
Gewapende strijd betekent dat mensen gedood worden en je kunt niet aan het feit ontkomen dat geweld het humane bedreigt. Libertairen kunnen hopen hun humanisme in stand te kunnen houden door te verzekeren dat gewapende strijd voornamelijk een uitbreiding is van een politieke beweging wiens hoofdaktiviteiten zijn het verspreiden van ideeën en het opbouwen van een alternatieve organisatie. De repressiemachten (leger en politie) en de

heersers zelf zouden van zulke pogingen niet uitgesloten moeten worden. Eigenlijk moet er vrij veel aandacht besteed worden aan manieren om hen door politiek te splitsen om zo de noodzaak van geweld te minimaliseren. In deze situatie zou iedereen een keuze hebben. Libertairen verspreiden de hoop naar de mensen dat ze kunnen veranderen. Wij verspreiden naar de mensen ons vertrouwen dat een zelfbeheerde maatschappij voor alle mensen bevredigender zal zijn. Dit sluit dus ook onze heersers in hoewel we wel de beperkingen moeten herkennen die geschapen worden door de karakters die mensen in de loop van hun leven geschapen hebben, met name zij die gewend zijn om macht uit te oefenen.
Kleine groepen die opereren buiten de controle van een massabeweging en vaak in afwezigheid van een of andere vorm van massaal verzet en die besluiten van 'klassejustitie' op zich nemen uit naam van groepen die helemaal niet vertegenwoordigd worden maar wier belangen geschaad worden door akties die op dit soort beslissingen gebaseerd zijn, zijn niets anders dan gevaarlijk. De SLA doodde een schoolhoofd nadat een buurtcoalitie er niet in geslaagd was om de invoering van draconische disciplinaire maatregelen tegen te houden. Dit falen was een reflektie van het nivo van politiek bewustzijn van deze gemeenschap en precies het tegenovergestelde van een uitnodiging voor de SLA om een pion van de Commissie van Onderwijs te doden.
"De SLA erkent geen enkele autoriteit behalve haar eigen wil die zich identificeert met de wil van de bevolking op ongeveer dezelfde wijze als een psychopatische moordenaar die claimt door God geïnstrueerd te zijn. Zij hebben een individu gedood die zich niet kon verdedigen en wiens schuld niet eens bewezen is maar welke vooral een fantasie van zijn executeurs is".
Dit commentaar van het blad Ramparts is van toepassing op veel gelijkwaardige gebeurtenissen.
Als in deze gevallen schuld al aangewend kan worden ter rechtvaardiging wat dan te zeggen van akties tegen het publiek op grote schaal (bomaanslagen zonder onderscheid, het nemen van gijzelaars, kapen van vliegtuigen e.d.)? Gewoonlijk zullen terroristen een rechtvaardiging pogen te vinden in termen van de

strategie zoals hierboven beschreven. De verwachte doeleinden die uit deze strategie resulteren worden verondersteld de gebruikte methoden te rechtvaardigen. Er is genoeg gezegd over deze strategie. Het moet echter nog eens benadrukt worden dat dwaze middelen, ver van dat ze gerechtvaardigd worden door verafgelegen doeleinden, voornamelijk een garantie zullen leveren voor het feit dat de bereikte doeleinden afschuwelijk zullen zijn.
Je kunt maatschappelijke verhoudingen niet opblazen. De totale ineenstorting van deze maatschappij levert geen enkele garantie voor wat ervoor in de plaats komt.
Behalve als een meerderheid van de bevolking de ideeën en de organisatie heeft die voldoende zijn voor de schepping van een alternatieve maatschappij zullen we zien dat de oude wereld zich zelf zal aanpassen omdat dat het is waar mensen zich voor willen laten gebruiken, waar ze in geloven en wat onveranderlijk in hun eigen persoonlijkheden bestaat. We moeten ons teweer stellen tegen voorstanders van terrorisme en guerrilla omdat hun akties autoritair zijn en een voorhoedekarakter hebben, omdat hun ideeën, voorzover ze deugdelijk zijn, verkeerd zijn en niet gerelateerd zijn aan het resultaat van hun akties (speciaal wanneer ze zich libertair of anarchistisch noemen) omdat hun daden niet gerechtvaardigd kunnen worden en tenslotte omdat hun akties óf repressie produceren met daar niets voor in de plaats óf een autoritair regime opleveren.
Aan hen die politiek geweld overwegen zeggen we, kijk eerst eens naar jezelf.
Is destructiviteit een uitdrukking van angst voor liefde?
Er zijn politieke tradities en politieke mogelijkheden die je nog moet onderzoeken.
Aan de maatschappij die de voorwaarden voor armoede, passiviteit, egoïsme, oppervlakkigheid en destructiviteit produceert waarin het antwoord van het politiek geweld kan groeien laten we een waarschuwing uitgaan.
Deze voorwaarden moeten omvergeworpen worden. Zoals een Frans socialist in 1848 zei: "Als je niet de wens hebt om je met ande-

ren verbonden te voelen dan zeg ik je dat je de beschaving blootstelt aan het gevaar om ten onder te gaan in een vreselijke doodsstrijd".

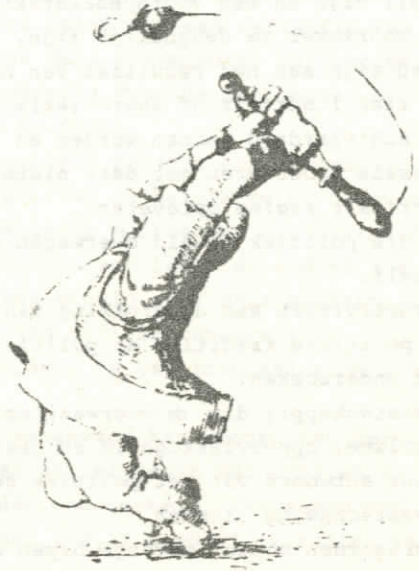

HET SABOTAGEHANDBOEK

En nu een kleine waarschuwing. Ik beveel geen enkel experiment aan met Bayo's zelfgemaakte explosieven en ontstekingsmiddelen die gereproduceerd zijn op p. 55 tot en met p. 66. De samenstellingen die in deze middelen gebruikt worden zijn op zijn best onstabiel; ze zijn gevaarlijk in handen van experts, dodelijk in handen van amateurs. Bijvoorbeeld het kaliumchloraat (KClO3) wat door Bayo als oxidant gebruikt wordt in z'n brandbommen heeft de neiging om gemakkelijk uit elkaar te vallen en staat dan z'n zuurstof af aan iedere brandstof waar het mee vermengd is. Dit kan op zijn beurt resulteren in een onverwachte, ongekontroleerde ontsteking.

Het mag duidelijk zijn dat een combinatie van zulke onstabiele samenstellingen in ongecontroleerde situaties fataal kan zijn. Hoewel er geen cijfers beschikbaar zijn over het aantal ongelukken onder Latijns-Amerikaanse revolutionairen die probeerden om deze ontstekingen te gebruiken mogen we aannemen dat het percentage ongelukken vrij hoog is. Persoonlijk ken ik een aantal gebeurtenissen waarbij ongelukken met ontstekingen leidden tot de gevangenneming van een volledige guerilla-bende omdat ze, terwijl ze hun gewonden verzorgden, vergaten de elementaire veiligheidsmaatregelen in acht te nemen.

uit: Bayo - 150 questions for a guerilla
(Editor's Notes pag. XVIII)

1. DE STADSGUERILLA

Guerilla als middel tot gewapend konflikt werd in de loop der geschiedenis vaak gebruikt door groepen die inferieur in sterkte waren tegen superieure machten. De guerillabeweging in de kubaanse revolusie mag niet alleen als strategies fenomeen gezien worden, de guerillastrijd vormde er tevens de basis voor de politieke bewustwording van de massa. Men kan geen guerilla vormen zonder steun van de bevolking. Alleen wanneer je de steun van de bevolking zoekt, krijgt de guerillabeweging een louter politiek doel. Dit sluit niet uit dat parallel daarmee ook militaire aktiviteiten plaatsvinden.
De lessen die we uit de kubaanse revolusie kunnen trekken zijn de volgende :
1. Het volk kan de oorlog tegen een beroepsleger winnen.
2. Het is onnodig te wachten op alle noodzakelijke voorwaarden om de revolusie te voeren, een opstand of gewapend konflikt kan ze scheppen.

Che Guevara zegt dat pseudo-revolutionairen inaktief blijven en zich verdedigen door te beweren dat tegen een leger niks aangevangen kan worden : 'Ze wachten af tot de objektieve situasie die een revolusie voorafgaat komt, zonder dit proces te versnellen'.
Ons hoofddoel is de bestaande machtsverhoudingen wijzigen : hiervoor kunnen we twee basistaktieken gebruiken :
1. Het ontwikkelen en versterken van de beweging.
2. Het afzwakken van de vijand.

De eerste taktiek is van louter politieke aard, de tweede omvat zowel een politiek als een militair aspekt. Het basisprinsipe van de tweede taktiek is sabotage. Sabotage verzwakt de vijand, niet enkel omdat bijgedragen wordt tot de vernietiging van zijn militaire macht doch ook door de demoralizerende werking die ervan uitgaat. Op die manier wordt de objektieve en subjektieve situasie geschapen die moet leiden tot de revolusie. Net doordat tal van objektieven kunnen gesteld worden in de revolusie, wordt het bestaande staatsapparaat op alle plaatsen verontrust. De repressie, het gerechtsapparaat, de omgekochte pers en alle overige instansies die het sisteem ondersteunen worden permanent schaakmat gezet, hierdoor wordt reaksionair bewind ernstig gehinderd. Een dubbele revolusionaire macht ontstaat op die manier naast de gevestigde orde. Naast propaganda bij de GI's om zich niet naar Vietnam te laten sturen, kunnen daadwerkelijke aanslagen op vliegtuigen voor Vietnam plaatsvinden, naast de kritiek op de klassejustisie kunnen gevangenismuren opgeblazen worden, napalmproduksie kan verhinderd worden door bedrijfssabotage, een eigen zender kan gebruikt worden om de politie te demoralizeren, etc.

Op het platteland verbergt de guerillastrijder zich in een afgelegen, moeilijk toegankelijk gebied, hij verschijnt als een deel van de plattelandsbevolking na de slag tegen de vijand en wordt verzorgd door die bevolking. In de metropolen gaat het er anders aan toe : na een aktie kunnen guerillastrijders onderduiken, onopvallend in de anonimiteit van de grote stad verdwijnen. Het operasie- en steunpuntgebied is hier één. De grote stad biedt een konsentrasie van objektieven, de guerillastrijder is er bovendien onafhankelijk van de bevolking. Kontakten met informanten, simpatisanten die in de institusies van de vijand zitten zijn in de grote stad makkelijk te onderhouden. De vijand weet nooit wat aangevallen wordt, aksies tegen alle bestuursinstansies, polisieposten, direksiesentra van konserns, inplantingen van de Amerikaanse imperialisten en ook tegen funktionarissen ervan. De krachten van de vijand moeten versplinterd worden, en zijn beweeglijkheid verhinderd in de stad. De stad kan nooit tot vijandelijk gebied gemaakt worden. Het suksas van de polisie is slechts mogelijk door toeval, verraad, taktiese fouten of overweldiging van afzonderlijke kommando's. In de eindfase van de lange afmattende guerilla oorlog komen de massa aksies, barrikaden etc., de polisie moet haar sisteem van patroeljes met 2 of 3 man opgeven en kan alleen maar in grotere strijdgroepen werken. Soms moeten zij zich zelfs terugtrekken in bepaalde wijken en in andere verliezen ze alle kontrole.
De stadsguerilla wordt gekenmerkt door het feit dat prakties alles wat ergens te maken heeft met de bestaande orde als doelwit voor een aksie kan gekozen worden en dit zonder dat de vijand er enig vermoeden van heeft. Het aanvallen van een vijandelijke éénheid bijvoorbeeld, op het platteland vaak erg moeilijk, zal voor de stadsguerilla een gemakkelijke en alledaagse operasie zijn. Alle leden van de regering, zijn voortdurend blootgesteld aan aanslagen van de stadsguerilla. Het ganse kommunikasiesisteem en militaire apparaat ligt binnen het bereik van de springstoffen waarover de stadsguerilla beschikt. In een pamflet van de pantherbeweging staat : 'Dit land is erg kwetsbaar, kleine sellen kunnen de acht belangrijkste waterkrachtsentrales vernietigen, geen elektrisiteit betekend geen massakommunikasie. Benzine kan in de riolen gegoten worden en ontstoken. De kommunikasie in een ganse stad wordt erdoor verlamd. Wat volgt uit een dergelijke chaos ? Een guerillastrijd ? We weten dat wanneer de TV uitzendingen stoppen, de telefoon niet meer rinkelt, de huidige maatschappij aan haar eindpunt gekomen is, de lui zullen tuis blijven zitten, en wachten tot er opnieuw iets op TV verschijnt...

De aksies moeten steeds in de lijn van de vooraf gestelde stategiese objektieven liggen. Zo mogen bijvoorbeeld niet alle krachten op één aksie toegespitst worden om de kontinuïteit van de beweging te vrijwaren. Erg bloedige en brutale akties worden best niet uitgevoerd wanneer de massa nog niet voldoende tegen het regime gekant is. Er zijn geen spesiale normen, die universeel gelden om voor bepaalde aksies taktieken uit te kiezen. Het is vaak gevaarlijk drastiese middelen te gebruiken in een periode waarin de revolusionaire voorwaarden nog moeten gekreëerd worden, doch het is even onverantwoord ze niet te gebruiken in de eindfaze of eender welke gewelddadige periode van de strijd.
Om het even welke vergissing in het gebruik van taktiese middelen, om het even welke aksie waarvan het doel onduidelijk is, betekent een ernstige hinderpaal voor het bereiken van het doel. We bedoellen dat de keuze van de taktiese middelen gebazeerd moet zijn op een eksakte waardering en beoordeling van de sosiopolitieke toestand opdat het gebruik ervan effisiënt zou zijn. De effisiënsie hangt altijd af van de plaats en het tijdstip waarop een taktiek gebruikt wordt.

SABOTAGE

We moeten drie soorten sabotage onderscheiden :
1. Sabotage aksies die een vernietiging inhouden van een belangrijke bron van werk voor een grote groep arbeiders, of die nadeel berokkent aan een groot deel van de bevolking.
2. Sabotagedaden die enkel kapitalisten of de staat schade toe brengen, zonder rechtstreeks de massa te benadelen.
3. Sabotage tegen militaire installasies.

Het spreekt vanzelf dat 2 en 3 de voorkeur genieten. Omdat slachtoffers van om het even welke sabotagedaad of revolusionaire aksie niet onder de bevolking moeten vallen, zolang de guerilla nog niet in het stadium van de geregelde strijd gekomen is, waarin de vernietiging van het ganse apparaat verantwoord is. In dit stadium bereikt de strijd een dramaties punt. Sabotage is dan ook de enige uitweg om hard en kontinu het militair apparaat van de vijand te ontwrichten.
Op een gegeven moment van de strijd kan het doorknippen van telefoon- en elektrisiteitslijnen toch een negatief gevolg hebben : de massa kan de aksie opvatten als een brutale boycot zonder meer, in bepaalde gevallen kan de overheid zich voordoen als de beschermer van de openbare diensten zoals telefoon, watervoorziening en elektrisiteit, die de guerilla wil vernietigen. Alleen die sabotagedaden die enkel de regering, de polisie, militaire basis, opslag-

plaatsen, fabrieken of enkele kapitalisten als doelwit hebben worden door het volk aanvaard. Dergelijke sabotage is op te vatten als een demonstreren van onze afkeer ten opzichte van de houding van de instelling of persoon die door sabotage gevizeerd wordt.
Een andere hinderpaal die bij het voeren van sabotage optreedt is de kans die er bestaat om het valse image van de uitvoerders ervan ('terroristen') te versterken. Het is duidelijk dat de regering en de pers van het establishment elke kans te baat nemen om dit valse image aan te dikken. Om dit te vermijden laten we de sabotage uitvoeren als een kommando operasie die eerst het objektief in bezit nemen alvorens het te vernietigen. Vermijd steeds dat aangrenzende gebouwen mee de lucht ingaan, dit kan bij de bevolking namelijk een gevoel van onbehagen ten opzichte van de guerilla aksies verwekken. Het opzet van guerilla aksies moet steeds via de propaganda duidelijk gemaakt worden. Vandaar ook de noodzaak van een degelijk informasienet dat in staat is aanvallen van de bourgeois pers, die enkel negatieve aspekten van een aksie benadrukken, af te slaan.

HET AANVALLEN VAN DE REPRESSIEVE MACHT

Zoals we reeds eerder vermelden beschikt de stadsguerilla over voldoende garansies om tot een goed einde te brengen wat voor de guerilla op het platteland onmogelijk schijnt, namelijk het aanvallen van gewapende vijandelijke eenheden. Het aanvallen van vijandelijke eenheden bij verrassing is de meest direkte vorm van guerillastrijd, het regime wordt in zijn grondvesten aangetast. Een demoralizasie van de openbare macht kan meteen ook de inéénstorting ervan betekenen, begin nooit een gevecht waarin kans bestaat dat je uiteindelijk in de handen van de vijand terechtkomt. Gewapende konflikten hebben een psichologies effekt op de leden van het repressiekorps, ze beginnen zich af te vragen of het wel de moeite loont zich te laten afmeken voor het bewind. Soms ontstaat er zelfs een belangstelling voor het programma van de guerillabeweging. Polisie agenten kiezen hun job niet op grond van politieke motieven, wanneer ze zich in een andere situasie zouden bevinden, zouden ze ook anders reageren : betere lonen vragen, weigeren bepaalde opdrachten uit te voeren en spesiale statuten eisen. Als de leden van de openbare macht zich bewust worden van hun rol in de sosiale strijd, kan er het volgende gebeuren : ze kunnen ofwel doorgaan met het verdedigen van de bestaande orde, omdat iets hun aantrekt in de job ofwel kunnen ze overlopen naar de guerillabeweging wat de onttakeling en het verval van het repressiekorps inhoudt.

Een bloedige strijd in een periode van geweldloosheid of op een ogenblik waar helemaal nog niet een gewapende strijd kan gedacht worden geeft een totaal ongewenst effekt. Het leger en de polisie zullen een dergelijke onrechtvaardige agressie uit solidariteit met de gevallen slechtoffers beantwoorden en niet omwille van de bestaande orde. Het is belangrijk dat de leden van de openbare macht weten dat zij een burgeroorlog aan het voeren zijn en niet een strijd tegen enkele vogelvrijverklaarden die bomaanslagen en bankovervallen plegen. Zolang je niet in dit stadium gekomen bent worden de aksies best beperkt tot een 'onrechtstreeks treffen'. Kies je aksies zo uit dat de doelwitten niet bewaakt zijn door militairen of dat in elk geval kontakt met de polisie vermeden kan worden. Het doel van de aksie is dus niet de leden van de openbare macht maar het objekt dat ze bewaken. Een vorm van onrechtstreeks treffen is het ontwapenen van polisie agenten, tenminste als je over voldoende garansies beschikt dat niemand er het leven zal bij verliezen (val aan bij verrassing en in numerieke superioriteit). Andere vormen van onrechtstreeks treffen zijn overvallen. Je kan stasionaire en niet-stasionaire doelen overvallen. Tot de niet-stasionaire doelen behoren de treinen, voertuigen , (je verspert hen gewoon de weg), boten en vliegtuigen (je laat hen van richting veranderen). Tot de stasionaire doelen behoren onder andere de banken.
Denk eraan dat wanneer je als guerillabeweging optreedt je hold-ups niet mogen lijken op het werk van rechtse kontra revolusionairen of bandieten, stel je politiek motief duidelijk.

REPRESAILLES

Militairen en polisie agenten gaan veel beter inzien waarom zij aangevallen worden als een aanval komt als een antwoord op een onrechtvaardige aksie waarvoor de openbare macht verantwoordelijk is (bijvoorbeeld het doden van iemand, een foltering, een arbitraire gerechtelijke uitspraak, de afdanking van een groot aantal arbeiders). Elke revolusionaire beweging die bevreesd is om een eskalasie van geweld te trotseren moet zichzelf het gebruik ervan opleggen en de taktieken inoefenen tijdens represailles waarvan de verrechtvaardiging overduidelijk is. De objektieven van een represaille moeten in nauwe relasie staan met datgene dat vergeldt wordt. Voor elke mishandelde gevangene, gedode revolusionair kan een polisie agent lid van de regering, vertegenwoordiger van het grootkapitaal ter verantwoording worden geroepen. Rechters die arbitraire vonnissen vellen, redakteurs die negatieve artiekels schrijven, klikspanen en getuigen die verklaringen tegen revolusionairen afleggen kan je op dezelfde wijze ter verantwoording roepen.

Een dergelijke obstruksie (eis bijvoorbeeld intrekking van een onpopuleire maatregel van de regering) betekent een ernstig probleem voor de regering die hierdoor haar ondemokraties en repressieve maatregelen niet door kan voeren omdat ze al haar aandacht aan de indijking van de guerilla moet wijden. De machtshebbers krijgen schrik als ze vaststellen dat ze de bevolking en de klassetegenstellingen toch niet in hun macht hebben, en als ze vaststellen dat de intellektuelen toch niet in hun tijdschriften terug te jagen zijn. De repressaille moet even hard en adekwaat zijn als de arbitraire daad van de vijand die je ermee beantwoord. Gebruik ook de taktiek van de revolusionaire rechtbanken en terechtstellingen : handlangers van het regime, beulen, amerikaanse spionnen en verklikkers moeten gestraft worden.

AANSLAGEN MET SPRINGSTOF

Dit soort operasies heeft meestal weinig positieve resultaten voor gevolg. Laat je een lading springstof met uurwerkmechanisme ontploffen op een openbare plaats dan kunnen er nutteloze slachtoffers vallen onder de bevolking. Als je alleen materiële schade wil aanrichten snij dan alle toegang van de plek waarop je springstof gaat ontploffen af.
Om personen aan te vallen gebruik je liefst geen springtof.

KIDNAPPING

Het gevangen nemen van beroemdheden is maar een bescheiden voorbeeld van de vele mogelijkheden die kidnapping biedt. Het kidnappen van artistieke of sportieve beroemdheden is af te raden omdat de massa er niet simpatiek tegenover staat. Beter is het amerikaanse personaliteiten te kidnappen om het US imperialisme aan te vallen, ook leden van de regering, buitenlandse gezanten, ambtenaren die sleutelposisies bezetten in het bestuur van het land kunnen voor onbeperkte duur vastgehouden worden. Met zo'n figuren als gijzelaars kan de guerillabeweging het leven van gevangen genomen revolusionairen vrijwaren, een betere behandeling voor ze eisen of eventueel de vrijlating ervan bekomen. De ervaring van mensen die in de nor gezeten hebben is belangrijk om bijvoorbeeld muiterij in de gevangenis te ontketenen celwagens te overvallen etc.
Er ontstaat bovendien een grote verwarring bij de vijand die erover moet waken dat de veiligheid van alle belangrijke personages voortdurend verzekerd is en er reeds enorme hoeveelheden manschappen en materieel vereist zijn om de gekidnapte personen op te

sporen. Bovendien wordt de regeing telkens voor een dilemma gesteld als je een ruil voorstelt. Kidnapping kan je ook gebruiken tegen weerbarstige fabrieksdirekteuren gedurende een konflikt met het personeel van de fabriek. Kidnapping, die soms als repressaile uitgevoerd kan worden, heeft in de praktijk bewezen één van de meest efficiënte middelen te zijn om het opzet van het regime te dwarsbomen.

ONTEIGENING

Meer nog dan de guerillabewegingen die aktief zijn buiten de stad, heeft de stadsguerilla behoefte aan een regelmatige herziening van de infrastruktuur (lokalen, techniese middelen) om het verder bestaan van de beweging te verzekeren. Het aanschaffen van het vereiste materiaal kan niet via wettelijke weg geschieden, daarom past de stadsguerilla hetzelfde prinsipe toe als alle overige guerillabewegingen : de wapens worden de vijand ontstolen, uit militaire hospitalen, opslagplaatsen, militaire voertuigen, via deserteurs of mensen die protestdienst doen etc. Het kan soms moeilijk zijn om de massa te doen inzien dat dergelijke onteigeningen, die doorgaans als het werk van delikwenten worden afgekeurd, legitiem zijn in het licht van de sosiale strijd. Daarom mogen onteigeningen alleen gericht zijn tegen kapitalisten of de staat, gestolen voorwerpen of schadevergoeding moet terugbetaald of teruggegeven worden aan arbeiders die getroffen werden. Het begrip vanwege de massa zal automaties volgen wanneer de guerillabeweging overgaat tot het voeren van rechtstreeks aksies tegen het regime. Een guerillabeweging die tot de aanval overgaat verantwoordt meteen ook de onteigeningen.

HET BINNENDRINGEN VAN WONINGEN

Het repressiekorps dringt vaak binnen in de woningen van revolusionairen, neemt er bepaalde voorwerpen en publikasies in beslag om de persoon in kwestie te intimideren. De stadsguerilla kan hetzelfde doen en huisvredebreuk plegen in de woningen van regeringsleden en buitenlandse imperialisten. Belangrijke personages worden hierdoor gedwongen een klandestien leven te leiden vol angst, zij mogen geen ogenblik meer onbewaakt blijven, zelfs in eigen huis zijn ze niet veilig. Dit is een ietwat nieuwe situasie voor hen die gewoon waren opdrachten te geven aan soldaten in een verafgelegen gebied. Je kan het als middel tot repressaile gebruiken of om de kwetsbaarheid van ministers, ambassadeurs, ambtenaren aan te tonen.

HET GEWAPEND KONFLIKT ALS PROPAGANDAMIDDEL

De guerillero drukt zijn bedoelingen uit via zijn gewapende aksie en tevens via de semi legale informasiedienst die de beweging steunt. Een radio- of TV stasion kan bezet worden en berichten doorgegeven aan de bevolking. Je kan ook een fabriek bezetten, alle arbeiders bijéénroepen en een dialoog met hen beginnen. Andere voorbeelden zijn het binnendringen van bioskopen, schouwburgen, er die's vertonen, pamfletten uitdelen of er het woord nemen. Je kan een voertuig bemachtigen waarop een luidspreker gemonteerd id. Plaats de wagen op een uitgekiende plaats in het stadssentrum, verbindt een bandopnemer die een voorafopgenomen tekst weergeeft, met de versterkingsinstallasie. Bevestig springstofladingen aan het voertuig om de duur van de operasie te rekken. Het uitdelen van voedingsmiddelen, ontvreemdt uit vrachtwagens die ze transporteren of uit opslagplaatsen, aan behoeftige lagen van de bevolking is een ander voorbeeld.
De beste propaganda vloeit nochtans voort uit geslaagde militaire aksies. Bij dergelijke aksies mag nooit nagelaten worden de ideologie te propageren die erachter schuilt. De aksie zelf moet tot in de minste details in die kontekst ontworpen worden. Arbeiders mogen niet mishandeld worden, personen die de prooi worden van een zenuwinzinking moeten geholpen worden? Geld dat aan arbeiders toebehoort en per vergissing ontstolen werd van een kapitalist moet teruggeven worden, elke schade onvrijwillig toegebracht aan een gewone burger moet vergoed worden, dit alles draagt bij tot het verduidelijken van de posisie van de guerillabeweging ten opzichte van het volk en heeft een veel grotere weerslag dan eender welk manifest. Tevens wordt hierdoor bij de polisie het idee te strijden tegen delikwenten teniet gedaan.
Het gebruik van het gewapend konflikt als propagandamiddel moet wel overwogen worden om steeds politiek verantwoord te zijn. Een guerillabeweging die er misbruik van maakt vervalt in louter militaire en onpolitieke aksies, en verliest de steun van de bevolking. (Wij bedoelen dat hoe groot de nederlaag van de vijand ook is, een verkeerd effekt bereikt wordt.) De propaganda via een gewapend optreden krijgt een belangrijke betekenis als op een gegeven moment een harde positie dient gekozen te worden of als drastiese middelen moeten aangewend tegen de mentaliteit van het volk en de beginselen van de guerillabeweging in. Tracht de massa zoveel mogelijk in straatgevechten te betrekken, richt barrikaden op, haal de stenen uit het wegdek, bekogel de vijand vanuit hoge gebouwen.

HET GEREGELD GEWAPEND KONFLIKT

De voorwaarden die leiden tot de vereiste toestand voor het beginnen van een geregeld gewapend konflikt zijn de volgende :

1. Een onstabiele politieke situasie met scherpe sosiale wantoestanden en dikwijls een stagnerende of aftakelende ekonomie.
2. Een repressief bewind waarmee geen kompromis mogelijk is.
3. Een politiek doel moet gesteld worden op basis van morele en ideologiese gronden. Dit doel moet begrepen worden door de meerderheid als de oorzaak van de opstand.
4. Een revolusionaire organisasie die de strijd leiden kan.
5. De mogelijkheid tot slagen.

De richtlijnen die gelden voor het leiden van de guerillastrijd stroken niet met de konvensionele militaire strategie, mao tse tung ziet de taktiek als volgt :

1. Aanvallen op verscheidene punten tegelijk, verdeling zaaien, isolasie van de troepen van de vijand konsentrasie van de aanval daarna.
2. Neem eerst kleine steden en landelijke gebieden in de grote steden volgen later.
3. Het vernietigen van het leger van de vijand is het belangrijkste doel, niet het innemen of behouden van een stad od gebied.
4. Konsentreer in elk gevecht een superieur aantal mensen (gebruik 2, 3 of 4-maal meer guerillastrijders dan de vijand) omsingel de vijand volledig en laat niemand de kans om te ontsnappen. Verdeel uw aanvallen en plaats tegelijkertijd frontale aanvallen naast aanvallen op de flanken van de vijand.

Op die manier kunnen guerillastrijders alhoewel ze in getalsterkte moeten onderdoen voor alle troepen van de vijand toch enkele veldslagen winnen en de uiteindelijke overwinning vastleggen.

5. Begin geen onvoorbereide strijd, vecht geen strijd waarvan je niet zeker bent hem te winnen.
6. Hou de moed erin, vrees de offers, vermoeidheid en het gedurig vechten niet.
7. Tracht de vijand te verslaan als hij zich naar een andere plaats beweegt of vlucht.
8. Verdubbel uw kracht met de buitgemaakte mensen of wapens.
9. Maak gebruik van de gevechtspeuzen om uit te rusten en aan training te doen, doch laat de vijand nooit toe op adem te komen.

Op het platteland werk je het best met groepen van maksimum 150 man en eenheden van 8 tot 12 man, in de stad met kleinere groepen.

LOGISTIEK VAN DE STADSGUERILLA

Logistiek van een konventioneel leger :

V.	voedsel	1.
B.	brandstof	2.
U.	uitrusting	3.
M.	munisie	4.

behoeftenpakket van de stadsguerilla :

M.	motorvoertuigen	1.
G.	geld	2.
M.	munisie	3.
W.	wapens	4.
S.	springstoffen	5.

METODE VAN DE STADSGUERILLA

1. Onderzoek, inwinnen van informasie
2. Kontroleren van de bekomen gegevens
3. Verkenning van het terrein
4. Voorbereiding en timing
5. Planning
6. Motorisering
7. Seleksie van de manschappen
8. Repetisie van de geplande aksie
9. Uitvoering zelf
10. Dekking van de aksie
11. Aftocht
12. Wegwissen van de sporen
13. Verzorgen, wegbrengen van eventueel gewonden

FOUTEN VAN DE STADSGUERILLA

1. Gebrek aan ervaring, onderschatten van de vijand
2. Opscheppen : bluffen met eigen feiten, wij hebben het gedaan.
3. Overschatten van de stadguerilla als takties middel.
4. Overladen aksie programma : zonder gelijke tred te houden met de logistieke infrastruktuur.
5. Overhaastig optreden
6. Roekeloosheid
7. Improvisasie

'In het huidig stadium van de geschiedenis kan niemand nog ontkennen dat gewapende groepen, hoe klein ze ook zijn, meer kansen hebben om zich te ontpoppen tot een groot volksleger, dan groepen die zich ertoe beperken revolusionaire slogans te verkondigen'. (MLN)

3. INTERNE VEILIGHEID

De inlichtingsdiensten van het repressieapparaat werken buitengewoon effisiënt doch doen niet altijd juiste voorspellingen. Zo was mei 68 voor de franse polisie een totaal onverwachte gebeurtenis. De CIA en FBI, ook in Europa aktief, beschikken over een stel sosiologen die via komputerprogramma's de aksies van revolusionairen moeten voorspellen en 'een effisiënte tegenaksie' ontwerpen. De CIA en FBI staan echter machteloos tegenover de ganse gamma van onvoorziene mogelijkheden die de stadsguerilla biedt. Guerillabewegingen die nog in een embrionnair stadium verkeren hoeven dus niet over het budget van groepen zoals Zwarte September te beschikken om de Amerikaanse geheime diensten en hun trawanten te verschalken. Bovendien kan de polisie de aksies wel remmen doch niet de bewustwording van de massa.
De informasie bekomen zij doorgaans door loslippigheid van de militanten zelf, ook de afluistersentra leveren goede resultaten op. In de metropolen geldt de regel zoveel mogelijk uit publieke sellen op te bellen en voorzichtig te zijn in elk telefoongesprek. Publieke sellen in de nabijheid van ambassades, luchthavens en militaire bases kunnen ook afgetapt worden. In een stad als Parijs worden gewoonlijk 1500 lijnen simultaan afgeluisterd... Verderop in dit boek leer je hoe je afluisterapparaten kan detekteren en er zelf gebruik kunt van maken.
Briefwisseling wordt door de band minder gekontroleerd doch ook hier is opletten geblazen. Gebruik zoveel mogelijk offisiele omslagen, illegale pamfletten kan je het best verzenden in enveloppes van hetzij offisiele instansies, hetzij bekende bedrijven. Gebruik poste restante of maildiensten van banken, reisagentschappen als kontaktadres. Om bombrieven van rechtse provokateurs en Westerse geheime diensten te vermijden (vooral de Israeliese geheime dienst gebruikt dit middel) neem je best een postbus.
Wordt je gevolgd of heb je vermoedens let vooral op de schoenen van de persoon die je volgt. Hij die je schaduwt zal wel andere kleren aantrekken, eventueel een pruik, snor of bril opzetten doch zelden andere schoenen aantrekken. Heb je een belangrijke afspraak maak dan altijd een paar omwegen om zeker te zijn dat je niet gevolgd wordt. Het dient wel gezegd dat vele kameraden aan achtervolgingswaanzin lijden en in ieder individu dat hen verdacht lijkt

een agent van het kapitaal zien. Ontsnappen gebeurt door het vlug na elkaar gebruiken van verschillende vervoermiddelen. Kies bijvoorbeeld een metrostasion uit waar verschillende lijnen samenkomen en neem op het laatste moment een beslissing. Ook een grootwarenhuis met twee uitgangen kan nuttig zijn. Een andere oplossing is dat een tweede kameraad je volger bezig houdt, hem een inlichting vraagt etc., jij ondertussen wegkomt. Bromfietsen (met vervalste kentekenbewijzen) kunnen moeilijk gevolgd worden in het druk stadsverkeer.
Moet je een reis maken naar een verafgelegen plaats zorg er dan voor dat je een onschuldig reisdoel weet in geval van kontrole heb je dan een uitstekend alibi. Moet je iemand ontmoeten die je tervoren nog nooit gezien hebt, gebruik dan het zogenaamd 'turks pasje'. Je scheurt een metro- of bustikket in twee, de twee mensen die elkaar moeten ontmoeten hebben dan elk een deel van het kaartje bij zich. Op die manier kom je te weten of je de juiste persoon voor je hebt. Ook geheime brievenbussen kunnen van pas komen, brieven worden op een bepaalde plaats neergelegd zodat de personen die elkaar kontakteren geen persoonlijk kontakt met elkaar hebben. Boodschappen kunnen ook in twee delen worden doorgegeven zodat voor diegene die de boodschap onderschept, de boodschap van geen waarde is.
Als onzichtbare inkten kan je speeksel, melk, sitroensap gebruiken, ze worden alle bruin bij verwarming. Schrijf steeds op papier dat al beschreven is.
Wil je vergaderen let dan op de veiligheid. Spreek met je kameraden een bepaald punt buitenhuis af, een stasion, restaurant, in ieder geval een ruimte waar meer mensen zijn zodat bij verraad de polisie nooit schuldigen en onschuldigen uit elkaar kan houden. Slechts één van de kameraden kent het adres van de vergadering. Daardoor wordt het risiko dat een van de deelnemers voortijdig wordt gepakt en de plaats van de vergadering verraad, geminimaliseerd.
Daarna gaat de groep naar het adres. De gids heeft met de bewoner van het huis waar de vergadering gehouden wordt, een bepaald sein afgesproken, bijvoorbeeld geopende of gesloten gordijnen, waarmee wordt aangeduid of de kust veilig is of niet. Alle kompromiterende aantekeningen en papieren die op een bepaald moment op tafel komen te liggen in verband met besprekingen kunnen best op een vel papier worden gelegd, zodat bij een inval men het papier snel bij de vier punten kan toe vouwen en alle dokumenten die erop liggen in één beweging kan wegbergen.
Ook het sellensisteem waarmee je werkt moet betrouwbaar zijn. Je kan beginnen met 6 kameraden die elk een sel vormen met elk 6 leden, deze 36 personen kunnen dan elk op hun beurt een nieuwe sel vormen, weer met elk 6 leden, wat 36 sellen geeft met zowat 206 leden. Dit is wel de uiterste limiet.

Is één van de 36 sellen onbetrouwbaar dan schakel je meteen ook de basissel uit en vermijdt er elk kontakt mee. Maak ook geen kontakt met lui die na illegale aktiviteiten uit gevangenschap ontslagen worden. De kans is groot dat ze geschaduwd worden of dat ze in de gevangenis omgeturnd werden.
Organiseer zelf kontraspionage. Polisiepatroeljes rijden altijd volgens een bepaald schema. Je kan deze roete te weten komen door de schema's op het polisieburo te noteren of door de doorkomsttijden na te gaan. Luister de polisieradio af, als een wagen naar een bepaald adres gestuurd wordt kan je het adres tijdig ontruimen.
Illegale pamfletten hoeven niet noodzakelijk in offset gedrukt te worden. Heb je geen stensilmasiene dan kan je een getikte stensil ook als volgt afdrukken : je spant de stensil op een houten raam, legt er een vel papier onder en strijkt met een rol inkt langs de achterzijde van de stensil. Het spreekt vanzelf dat je met deze metode niet zo'n grote oplage kan bereiken als met een elektries stensilmachiene. Denk eraan dat illegale bladen altijd kunnen nagemaakt worden door rechtse provokateurs, de oppervlakkige lezer kan op die manier makkelijk geïndoktrineerd worden.
Ook het oprichten van vervalsingssentrale is noodzakelijk. Als je iemand moet helpen die zo vlug mogelijk het land uit moet is het nuttig steeds over de nodige voorraad valse papieren te beschikken.
De bevolkingsregisters bevorderen altijd de opsporing van iemand, een efficiënt maar weinig realisties middel daartegen zou zijn : gewoon de bevolingsregisters opblazen. Om woorden te vervangen door andere, krab je de geschreven tekst weg en strijk je er daarna een eiwitoplossing over.
Watermerken bekom je door ze te tekenen en ze te drukken op papier dat 3 maal minder dik is dan het te vervalsen papier. Stop het vel papier met het watermerk tussen twee vellen die elk ook 3 maal minder dik zijn dan het te vervalsen papier, de vellen hecht je aan elkaar met celluloselijm.
Heb je geen spesialisten bij de hand in het vervalsen van papieren, nummerplaten etc. dan zal je je toevlucht moeten nemen tot ontvreemding ervan.

'Het marksisme hecht alleen groot belang aan de teorie omdat die de aanleiding tot handelen kan zijn. Als men over een juiste teorie beschikt doch ze slechts behandelt als iets waarover men een keer babbelt om de zaak vervolgens in de burolade te stoppen zonder enige omzetting in de praksis, dan verliest die teorie, hoe goed die ook is, elke mogelijke betekenis'.
(Mao Tse Tung)

6. SABOTAGE

ENKELE ALGEMENE REGELS

1. Wees zeker dat je aksie doeltreffend is, verspil geen tijd aan sabotage die niks opbrengt.
2. Sla toe waar niks verwacht wordt en waar het de moeite loont.
3. Sabotage wordt best uitgevoerd 's nachts.
4. De timing moet perfekt zijn, hoe langer de operasie duurt, hoe groter de kans dat iets misloopt.
5. Werk alleen met mensen die je betrouwt, veel spionnen en kliksnanen zullen je plannen opdringen waardoor je kans loopt gevat te worden.
6. Alle aksies moeten eenvoudig en snel verlopen, verschillende ontsnappingsmogelijkheden moeten voorzien worden.
7. Alle wapens en springstoffen moeten zorgvuldig en korrekt behandeld worden.
8. Alle groepen moeten een formele leider hebben, die de juiste beslissingen kan treffen als er haast bij is.
9. Bij illegale aksies is de veiligheid en geheimhouding primair.
10. Ieder lid die de kode van de sel breekt moet hierover ondervraagd worden en eventueel verwijderd of onschadelijk gemaakt worden.

Denk eraan dat wanneer je guerilla voert je een vijand tegenover je hebt die een dodelijke onverschilligheid aan de dag legt voor jouw kameraden en jezelf. Er is geen rechtvaardigheid vanwege je vijand te verwachten. Sabotage heeft twee objektieven : het verzwakken van de vijand en het verhogen van het moreel van het bevrijdingsleger.

VOERTUIGEN

Sabotage van jeeps, vrachtwagens of zelfs tanks kan op een heel éénvoudige manier gebeuren. Een eerste metode werkt alleen tijdelijk, je neemt gewoon de batterij (akkumulator) weg. Het werkt en kan in enkele sekonden uitgevoerd worden,doch als de onderdelen bij de hand zijn, is de herstelling ervan slechts een kwestie van sekonden. Een tweede metode die langer werkt kan ook in enkele sekonden uitgevoedr worden. Je gooit gewoon een kilogram zand of suiker in de benzinetank. Hierdoor wordt de motor onbruikbaar en soms zelfs gedeeltelijk vernietigd. De suiker zal kristalliseren in de karburator en de verdere werking van de motor hinderen. Het zand heeft een identiek effekt doch het prinsipe is enigsins anders. Een herstelling van een op die manier gesaboteerd voertuig kan alleen gebeuren als de motor volledig wordt herzien, wat niet mogelijk is in enkele sekonden.
Een laatste metode omvat de totale vernietiging van het voertuig door het verbranden of te laten ontploffen. Je gebruikt hiervoor de benzine uit de tank van de wagen zelf, via een darm pomp je die benzine eruit en giet ze over de wagen, is de wagen gesloten sla dan de ruiten in en vergeet niet de zetels met benzine te begieten.
Vrachtwagens of andere militaire voertuigen kunnen als volgt vernietigd worden : je spant een sterke kabel diagonaal over een weg. De kabel kan aan palen of speciaal geplaatste staanders bevestigd worden, doch bomen zijn het gemakkelijkst wil je de kabel kamoefleren. Schilder de kabel zwart zodat hij onzichtbaar blijft, als de koplampen van het voertuig erop schijnen. Wanneer het voertuig nu de kabel gaat raken, zal de kabel niet gebroken worden, het voertuig zal erlangs glijden en tegen de boom terechtkomen. Leg op deze plaats een mijn.

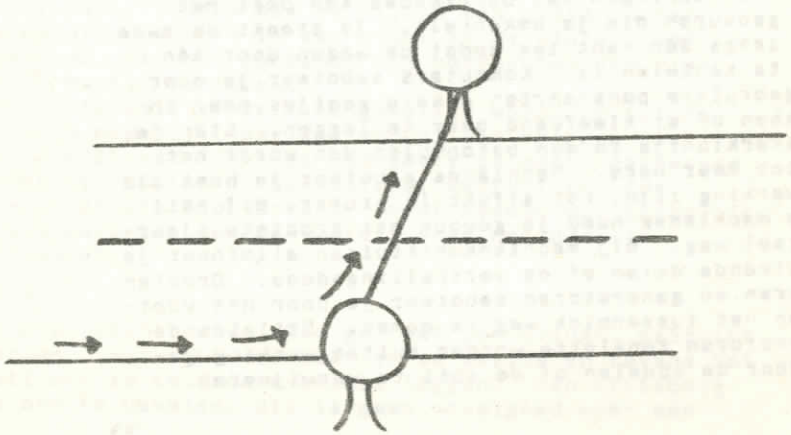

Om tanks en gepantserde voertuigen buiten gevecht te stellen, graaf je een grote put, je overdekt de opening met een raamwerk en legt er aarde op. Deze tanktrap werkt uiteraard alleen 's nachts. Dit is een tip van Che Guevara die uiteraard meer op het platteland toepasbaar is dan in de stad.

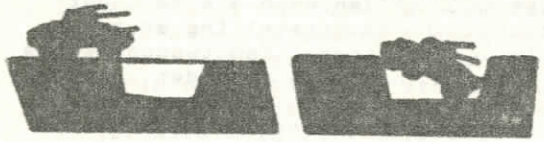

Om treinen te laten ontsporen heb je derailleurs nodig van 35 cm lang. Je plaatst de derailleurs zoals aangeduidt op de tekening. als de trein de derailleurs raakt gaat het rechterwiel van de lokomotief naar omhoog en helt de rand van het wiel naar links. Het linkerwiel blijft op gelijke hoogte doch helt ook naar links zodat de trein ontspoort. Je bevestigd de derailleurs op de rails door middel van bouten. Dit geldt enkel voor Nederland, in België en Frankrijk rijden de treinen links, zodat je de derailleurs omgekeerd moet plaatsen.

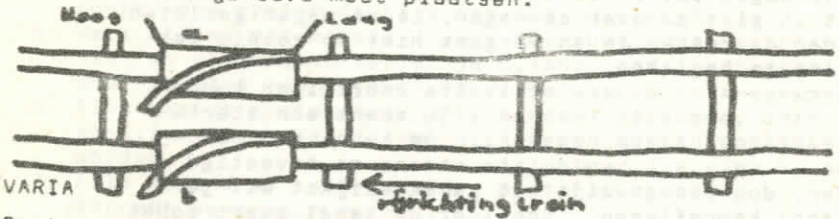

VARIA

Om toegangen te blokkeren gebruik je hardwordende lijm die je in het sleutelgat stopt ofwel verbindt je de deurknoppen van een dubbele deur met elkaar door middel van kettingen. Om wapens te saboteren gebruik je zand dat je in de loop en het magazijn stopt. Het opwerpen van barrikades kan best met auto's gebeuren die je omkantelt. Je steekt de twee banden langs één kant lek zodat de wagen door één man om te kantelen is. Komputers saboteer je door in de gebruikte ponskaarten enkele gaatjes meer in te drukken of er kleefband over te leggen. Stop je een suikerklontje in een betonmolen dan wordt het betonniet meer hard. Machienes saboteer je best als ze in werking zijn, het effekt is groter. Bij stilstaande machienes neem je gewoon het grootste ijzeren gietsel weg. Bij machienewerktuigen elimineer je de schuivende delen of de versnellingsdoos. Draaiende motoren en generatoren saboteer je door het voetstuk van het tussenblok weg te nemen. Stilstaande elektromotoren tenslotte worden buiten werking gesteld door de spoelen of de spil te verwijderen.

Als je met een mes aanvalt of aangevallen wordt dan zijn er weer een aantal plaatsen die buitengewoon kwetsbaar zijn.
de keel : dit is wel de meest kwetsbare plek. Iedereen die van wanten weet zal zijn keel verdedigen. Zie je toch een kans om iemands keel te bereiken dan zijn er twee manieren om toe te slaan. De eerste metode bestaat erin een voorwaartse steek toe te dienen net onder de adamsappel, dat zal de onmiddelijke dood voor gevolgd hebben. Een tweede metode bestaat in het plaatsen van een zijwaartse steek, meestal zal hierdoor een belangrijke ader doorgesneden worden. Een dergelijke messteek veroorzaakt de dood in enkele sekonden. Aangezien de keel doorgaans goed beschermd wordt kan je beter eerst ergens anders steken en later de keel als doelwit nemen.
de maag : de maag moet eerder gezien worden als nevenobjekt, dan als eindddoel. Een steek in de maag kan tot verwarring leiden en je vijand ertoe brengen zijn keel onbeschermd te laten om zijn maagwand te bedekken.
hart : het hart is bijzonder moeilijk te treffen omdat het beschermd wordt door de ribbenkast. Dringt het mes door de ribbenkast heen in het hart dan treedt de dood onmiddelijk in.
pols : als je vijand zich tracht meester te maken van het mes, je arm of een kledingsstuk, dan kan je zijn pols doorsteken. De polsslagader ligt dichtbij de huidoppervlakte, een doorgesneden pols zal een persoon zijn bewustzijn doen verliezen in 30 sekonden en de dood veroorzaken in minder dan twee minuten.
bovenarm : de bovenarm is al even kwetsbaar als de pols, een doorgesneden armslagader heeft eveneens de dood voor gevolg in ongeveer twee minuten.
bovenbeen : een steek even benaden de liesstreek zal het been verlammen en enkele belangrijke aders treffen.
de nieren : alleen als de vijand van achteren kan aangevallen worden is een steek in de nieren doeltreffend, dit kan gebeuren bij opdrachten die diskreet moeten verlopen.
Als je aanvalt of zelf aangevallen wordt, blijf dan zo kalm mogelijk, verlies vooral het noorden niet. Een guerillastrijder is doorgaans de meest gevreesde omdat hij buiten de gevestigde, wettelijke orde treedt en als hoogverrader wordt beschouwd, bijgevolg nooit gevangen genomen wordt, maar onmiddelijk afgemaakt.

VARIA

Boog en pijl kunnen, hoe gek het ook klinkt, gebruikt worden. Het voordeel hier is de stilte en tevens het feit dat ze in ieders bereik liggen. Een kruisboog is aan te bevelen, dit is geen speelgoed maar een

dodelijk wapen. Ontspan je boog steeds na gebruik, is de boog van hout leg haar dan op een droge plaats. Effisiënt ook zijn boksijzers en metrakken. Het wurgtouw bestaat uit twee handvatten en een stevige koord tussenin. Het omvat alle karakteristieken van een dodend wapen : snelheid, diskresie en eenvoud. De aanval met een wurgtouw gebeurt uiteraard in de rug, het touw wordt over het hoofd van de vijand heen gebracht en tegen zijn keel gedrukt.
Wanneer de staat van beleg afgekondigd is, worden alle wapens gekonfiskeerd, in dit geval moeten zelfgemaakte wapens het doen. Enkele suggesties : neem een konservenblik of een blik waar bier of soda in geweest is. Krul het onderste en bovenste deksel op verschillende plaatsen naar boven met een tang zoals afgebeeld op de tekening. Kleef enkele lagen dikke kleefband rond het blik zodat het stevig vastzit in de hand, die het op en neer moet bewegen. Het wapen blijkt vooral effisiënt te werken in lijf aan lijf gevechten en tijdens demonstrasies.

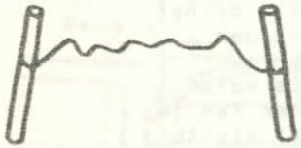

wurgtouw

blikwapen

VUURWAPENS

Het belangrijkste is niet hoe krijg ik een wapen in mijn bezit, maar hoe gebruik ik het. Voordat elke praktiese training begint, dient de guerillero mentaal, politiek voorbereid te zijn. Training betekent niet enkel juist leren schieten, doch ook weten hoe je een geweer onderhoudt en de veiligheid ervan kent. Het beste soort training bestaat uit de eigenlijke strijd zelf. Van zodra iemand ver genoeg gevorderd is kan hij onmiddellijk ingeschakeld worden in de strijd, als volwaardig lid van een groep.
Er zijn vijf metodes om vuurwapens te bekomen. Je kan ze uit een legerdepot halen, doch dit kan enkel als je reeds over een gewapende guerillagroep beschikt. Het ontwapenen van polisie of militair personeel is ook een goeie metode, het verstevigt het moreel van de guerillagroep. Je kan ook proberen zelf wapens te maken, doch doe dit alleen als je op dit gebied een deskundige bent. De veiligste metode bestaat erin iemand in een munisiefabriek te

laten werken. Hij neemt er weg wat hij nodig heeft en laat de overige wapens in de fabriek of saboteert ze. Enkele regels voor het gebruik van vuurwapens :
1. Behandel het als je belangrijkste bezit.
2. Reinig het regelmatig.
3. Richt het nooit spelenderwijze op iemand.
4. Laat niemand anders er mee schieten.
5. Laat het geweer een deel van jezelf worden en schiet alleen als je zeker bent raak te zullen zijn.
6. Vervoer je wapens zoveel mogelijk in gedemonteerde staat. Op die manier worden wapens moeilijker als dusdanig herkend. Het verwerken van wapen onderdelen in machienes of speelgoed is effisiënt.

Er zijn drie soorten revolvers : tot de eerste soort behoren de voorladers, vervolgens zijn er de automatiese en halfautomatiese revolvers. Deze klassifikasie gebeurt uiteraard op grond van het gebruikte magazijn. Alle soorten hebben nadelen en voordelen. Gebruik liefst dezelfde pistolen als je tegenstanders, gebruik je revolvers dan moet je steeds munisie bij de hand hebben. We zullen je een opsomming besparen van de wapens die aangeraden zijn, er zijn op dit gebied tal van werken en katalogen in de handel verkrijgbaar. Voor het gebruik en onderhoud van geweren verwijzen we naar de volgende twee werken, koerant te verkrijgen in België en Nederland en tevens in een vernieuwde edisie elk jaar opnieuw.
° Gun Digest, Follett Publishing Co, New York.
° Shooter's bible world's standard firearm reference book, Follett Publishing Co, New York.
In elk geval zijn de volgende wapens warm aanbevolen, de M I (USA) of 'Garand', let op het ding verbruikt veel munisie als je het niet goed behandelt, de Browning, M 14 automaties geweer (USA) en de FN automatiese geweren.
Koop je een tweedehands wapen, onderzoek het dan eerst zorgvuldig, want als het ontploft dan zullen je handen en je gezicht getroffen worden. Er bestaan verschillende holsters voor revolvers. Een goede holster heeft de volgende eigenschappen : beveiliging van het pistool in de holster, beveiliging tegen het verlies van het pistool en tevens de snelheid waarmee het pistool uit de holster kan getrokken worden. Geweren zijn van groot nut voor de guerillabeweging, pistolen worden namelijk onbruikbaar over lange afstend. Een jachtgeweer kan ook nuttig zijn. Met afgezaagde loop kan het buitengewoon effektief zijn op korte afstand, het kan tevens makkelijk omvormd worden tot granatenwerper.
Je neemt hiervoor twee plooibare metalen benen, bevestig ze boven de trekker van het jachtgeweer en gebruik de kolf van het geweer als derde been van een driepoot. De drie benen moeten een hoek van ± 45 ° vormen met de grond. Bij het richten kan die

hoek veranderd worden. We nemen verder een open granaat, halen het poeder eruit en plaatsen de open granaat boven op een silindervormige stok. De stok wordt in de loop van het geweer geplaatst. In de granaat leg je een laag rubber en bovenop bevestig je een molotov cocktail. Een dergelijk geweer kan brandende flessen ongeveer 100 meter ver gooien. Een molotov cocktail maak je op de volgende manier. Je neemt een fles, giet er brandbare stof in (bijvoorbeeld benzine die je uit de tank van een auto neemt), gemengd met olie of zeep om de vloeistof wat minder dun te maken. Je drenkt daarna een lap stof in benzine, bevestigt hem met een kurk bovenaan de fles, steekt de lap in brand en gooit de fles naar je doelwit. De fles zal breken wanneer ze met een hard oppervlak in aanraking komt en ontploffen.

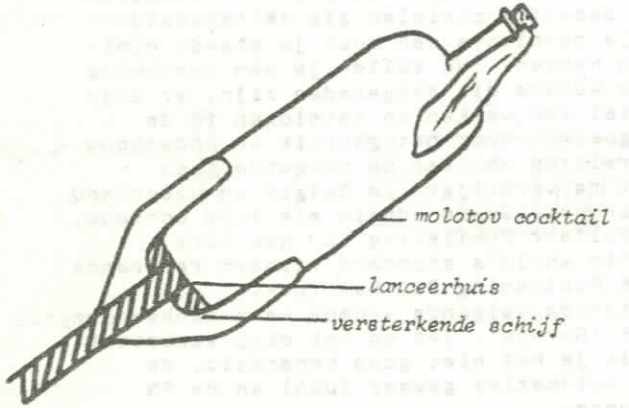

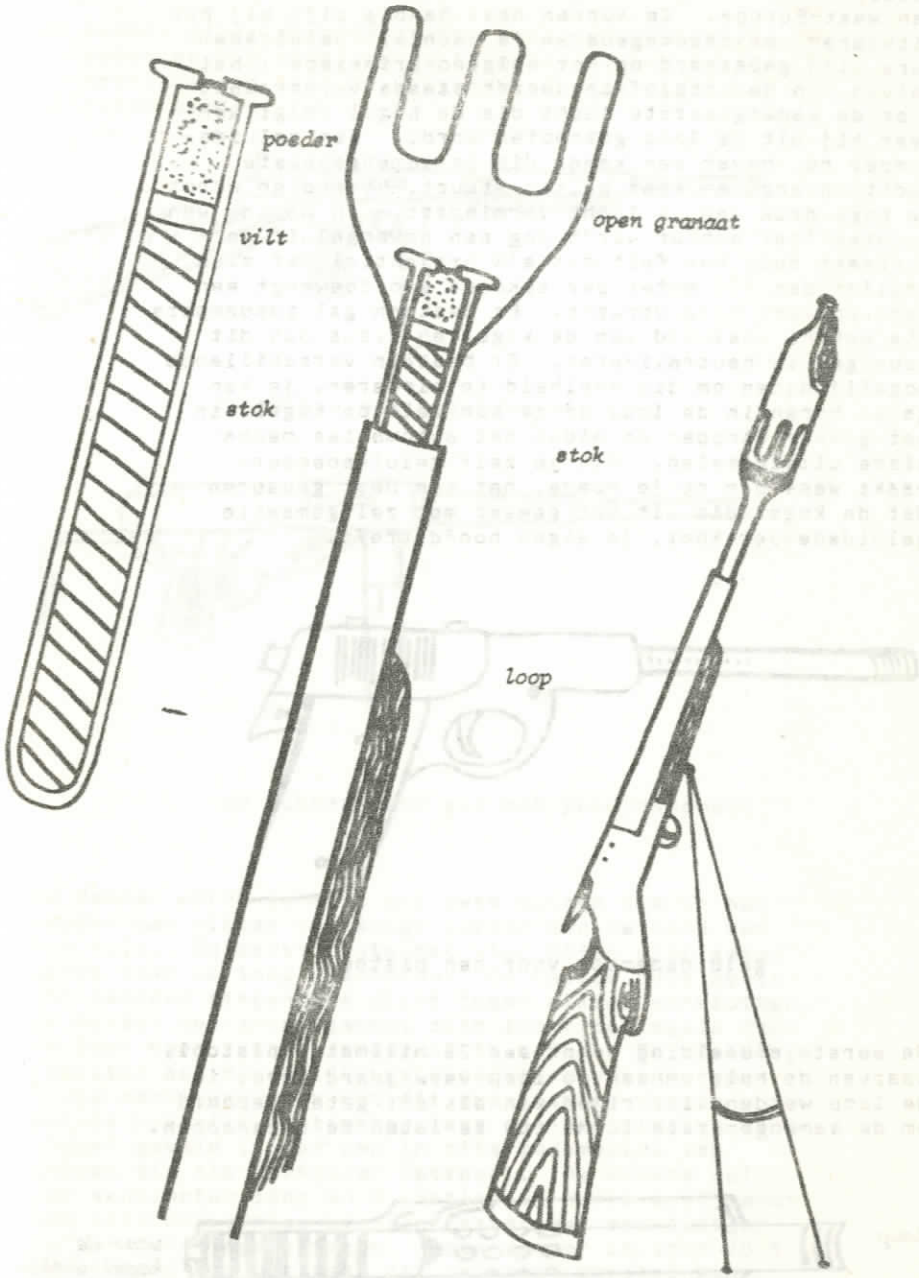

Geluidsdempers zijn illegaal in prakties alle landen van West-Europe. Ze kunnen heel handig zijn bij het uitvoeren van sabotagedaden 's nachts. Geluidsdempers zijn gebaseerd op het volgend prinsiepe : het geluid van de ontploffing wordt steeds veroorzaakt door de samengeperste lucht die de kogel volgt wanneer hij uit de loop geschoten wordt. Een geluidsdemper nu, bevat een kamer die de samengeperste lucht opvangt en naar buiten stuurt, bovendien wordt de hoge druk van de lucht vermindert. In wapens van grootkaliber echter wordt nog een nevengeluid veroorzaakt door het feit dat elk projektiel dat zich sneller dan 330 meter per sekonde voortbeweegt een supersonisse bang verwekt. Er bestaan geluidsdempers die ook de snelheid van de kogel en aldus ook dit nevengeluid neutralizeren. Er bestaan verschillende mogelijkheden om die snelheid te minderen, je kan gaten boren in de loop of je kan zelf de kogels in het geweer stoppen en aldus het automaties mechanisme uitschakelen. Als je zelf geluidsdempers maakt wees dan op je hoede, het kan best gebeuren dat de kogel die uit het geweer met zelfgemaakte geluidsdemper komt, je eigen hoofd treft.

geluidsdemper voor een pistool

de eerste afbeelding toont een 22 milimeter pistool, waarvan de huls omheen de loop verwijderd werd, in de loop werden vier rijen van elk elf gaten geboord om de samengeperste lucht toe te laten te ontsnappen.

doorsnede van een thompson geluidsdemper

De tweede afbeelding toont een heel eenvoudige geluidsdemper die zowel op de thompson als op de m3 submachiene gun (zie de volgende afbeedlingen) kan gebruikt worden.

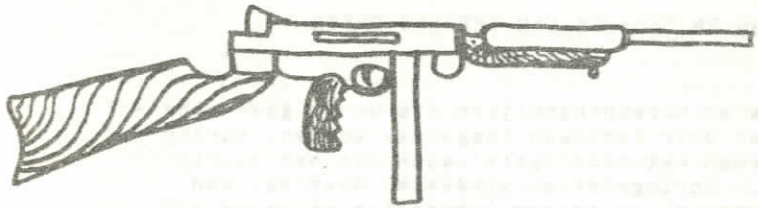

thompson met geluidsdemper

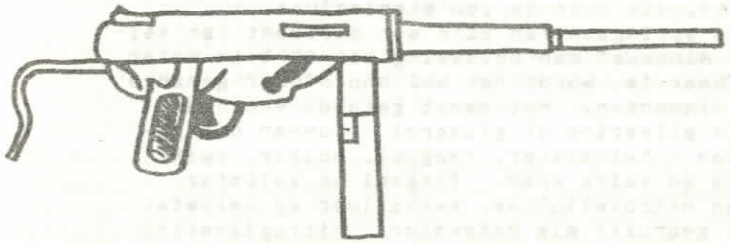

m3 submachiene gun met geluidsdemper

De demper wordt gemaakt met twee buizen die in het midden aan elkaar bevestigd worden aan de hand van een huls. De eerste buis met vier rijen vier gaten wordt over de loop geschoven. De tweede buis bevat 250 lederen ringen die dicht tegen elkaar aansluiten, ze moeten net groot genoeg zijn zodat de kogels door de loop heen kunnen zonder ze te raken. De Vietkong gebruikt een dergelijke geluidsdemper voor automatiese machinegeweren met dit onderscheid dat de eerste buis (16 sentimeter lang en 4 sentimeter doorsnede) gevuld is met een in olie gedompelde lap katoen die als verkoeler optreedt. De tweede buis (17 sentimeter lang en 3 sentimeter doorsnede) bevat een silindervormige bronzen raster wat eenvoudiger is dan het ringensisteem. Deze demper is voor 70 % effektief, dit betekent dat hij niet gehoord kan worden op een afstand van ± 300 meter. Een alternatief voor de buis met de ringen is een metalen buis gebruiken en er doorboorde bierviltjes in stoppen.

'De bourgeoisie dankt haar meesterschap aan het geweld en door het geweld zal zij ten gronde gaan'. (Bakoenin).

8. BEREIDING EN GEBRUIK VAN SPRINGSTOFFEN

BEREIDING

De formules en bereidingswijzen die we nu gaan behandelen kunnen door iedereen toegepast worden, springstoffen vormen het machtigste wapen van het bevrijdingsleger. Springstoffen verwekken meer dan een chemiese reaksie, ze zaaien verwarring en vrees bij de vijand. Er zijn twee soorten springstoffen : een eerste soort omvat TNT, dinamiet, nitrogliserine, (of nitro-gliserol) en plastiek, dit zijn de high eksplosives. Een tweede soort omvat minder sterke soorten kruit, dit zijn de low eksplosives.
Alle moderne springstoffen zijn een derivaat van salpeterzuur. Alhoewel een oplossing van 98 % in water niet onplofbaar is, wordt het wel onplofbaar gemengd met andere elementen. Het meest gekende van deze elementen is gliserine of gliserol. Kunnen ook gebruikt worden : kwikzilver, zaagsel, suiker, kwik, tarwekorrels en zelfs spek. Zaagsel en salpeter vormen samen nitrosellulose, kwikzilver en salpeter worden vaak gebruikt als detonator. Nitrogliserine is een springstof van het eerste soort en heeft een nogal instabiel karakter. Het kan ontploffen bij de minste schok, bij de minste verandering van temperatuur. Daarom is het aangeraden dat alleen mensen die bekend zijn met chemie en springstoffen, zich met nitrogliserine bezig houden en géén andere.
Hier volgt de bereiding van het goedje : $C_3H_5(NO_3)_3$ of nitrogliserine.

1. Vul een 75 ml beker tot 13 ml met salpeterzuur 98 %.
2. Plaats de beker in ijs, laat koelen tot kamertemperatuur.
3. Voeg na afkoeling driemaal zoveel zwaveligzuur bij (99 % H_2SO_4) of 39 ml zwaveligzuur, het mengen moet voorzichtig gebeuren.
4. Verminder na mengen de temperatuur tot 10 à 15 graden selsius door meer ijs toe te voegen.
5. Na de afkoeling van de zuuroplossing voeg je gliserine aan het bekomen mengsel toe, dit moet erg voorzichtig gebeuren : druppel per druppel, zodat uiteindelijk de volledige zuuroppervlakte ermee bedekt is.
6. Nu komen we in een gevaarlijke fase, omdat de volgende reaksie warmte zal veroorzaken. Indien de oplossing warmer wordt dan 30 graden selsius, giet dan de oplossing zorgvuldig in het ijs wil je een ontploffing vermijden.

7. Gedurende de eerste 10 minuten van de reaksie moet het mensel stijven, de nitrogliserine zal een aparte laag vormen bovenop de zuuroplossing, terwijl dat het zwavelzuur het overtollige water opslorpt.
8. Na deze reaktie moet de volledige inhoud van de beker traag en zorgvuldig in een andere beker met water gegoten worden. De nitrogliserine zal bezinken zodat de zuuroplossing weggegoten kan worden.
9. Nadat je zoveel mogelijk het zuur hebt weggezuiverd, verwijder je de nitrogliserine druppel per druppel en brengt het over naar een natriumkarbonaatoplossing. Het overblijvende zuur zal hierdoor geneutralizeerd worden. Herhaal deze fase zoveel keren als nodig blijkt, gebruik lakmoespapier om na te gaan of er nog zuur over is. Het zuur bevordert alleen de onstabiliteit van de nitrogliserine.
10. De laatste stap bestaat erin de nitrogliserine van de bikarbonaat oplossing te scheiden. Doe dit langzaam en voorzichtig met een druppelbuisje.

Om te weten of je bereiding geslaagd is, laat je een druppel nitrogliserine op een stuk metaal branden, de vlam moet helder blauw zijn. Doch let op, nitrogliserine is buitengewoon gevoelig voor warmte, koude en kan zelfs onder lichte wijziging van de atmosferiese druk ontploffen.

Als detonator wordt vandaag de dag meestal kwikzilverkruit gebruikt. We geven twee bereidingen om kwikzilverkruit te bekomen.

A. 1. Neem 5 gram kwikzilver en meng het met 35 ml salpeterzuur.
   2. Warm het mengsel langzaam, als de oplossing groen wordt en opborrelt is het kwikzilver opgelost.
   3. Giet de oplossing in een kolf met etilalkohol, je zal een rode damp verkrijgen.
   4. Na een half uur wordt de rode damp kleurloos wat het einde van de reaksie betekent.
   5. Voeg gedistilleerd water aan de oplossing toe.
   6. De volledige oplossing wordt nu gefilterd om kleine witte kristallen te bekomen. Deze kristallen zijn zuiver kwikzilverkruit maar moeten verscheidene keren gefilterd worden en getest met lakmoes om na te gaan of er geen zuur meer in is.

B. 1. Meng één deel kwikzilverokside met 10 delen ammoniakoplossing, met delen duiden we hier op de gewichtsverhoudingen.

2. Na acht tot tien dagen zal je zien dat witte kristallen ontstaan zijn.
3. Behandel de kristallen op dezelfde manier als in de eerste metode beschreven is.

Let wel detonatoren zijn onstabiel en erg gevoelig voor schokken.
Gelatinekruit werd ontdekt door Nobel en lijkt heel veel op het tans gebruikt plastiek. Je mengt een kleine hoeveelheid nitrocellulose (salpeterzaagsel) met een grotere hoeveelheid nitroglicerine en je bekomt aldus een harde plastiek substansie die een grotere eksplosieve kracht heeft dan beide ingredienten op zichzelf hadden. Je gebruikt best 92 % nitro en 8 % sellulose. Indien je nog niet in een labo hebt gewerkt dan begin je er best niet aan.
Een ingrediënt van dinamiet is nitroglicerine, dinamiet is eigenlijk een kombinasie van nitro met een stabilizerende stof die de dinamiet tegelijkertijd veiliger en sterker maakt. We geven enkele formules, de getallen vertegenwoordigen gewichtspersentages en ng = nitroglicerine.

1.	ng	32	2.	ng	24
	natriumnitraat	28		kaliumnitraat	9
	zaagmeel	10		natriumnitraat	58
	ammoniumoxalaat	29		zaagmeel	9
	schietkatoen	1		ammoniumoxalaat	2
3.	ng	35,5	4.	ng	25
	kaliumnitraat	44,5		kaliumnitraat	26
	zaagmeel	8		zaagmeel	34
	schietkatoen	2,5		bariumnitraat	5
	vaseline	5,5		stijfsel	10
	houtskoolpoeder	6			
5.	ng	57	6.	ng	18
	kaliumnitraat	19		kaliumnitraat	70
	zaagmeel	9		zaagmeel	5,5
	ammoniumoxalaat	12		kaliumkloride	4,5
	schietkatoen	3		kalk	2
7.	ng	26	8.	ng	44
	zaagmeel	40		zaagmeel	12
	bariumnitraat	32		anhydride natrium sulfaat	44
	natriumbikarbonaat	2			
9.	ng	24	10.	ng	26
	kaliumnitraat	32,5		kaliumnitraat	33
	zaagmeel	33,5		zaagmeel	41
	ammoniumoxalaat	10			

11.	ng	15	12.	ng	35
	natriumnitraat	62,9		natriumnitraat	37
	zaagmeel	21,2		zaagmeel	27
	natriumkarbonaat	9		ammoniumoxalaat	1
13.	ng	32	14.	ng	33
	kaliumnitraat	27		zaagmeel	10,3
	zaagmeel	10		ammoniumoxalaat	29
	ammoniumoxalaat	30		schietkatoen	0,7
	schietkatoen	1		kaliumperkloride	27
15.	ng	40	16.	ng	47
	natriumnitraat	45		stijfsel	50
	zaagmeel	15		schietkatoen	3
17.	ng	30	18.	ng	50
	natriumnitraat	22,3		natriumnitraat	32,6
	zaagmeel	40,5		zaagmeel	17
	kaliumkloride	7,2		ammoniumoxalaat	0,4
19.	ng	23			
	kaliumnitraat	27,5			
	zaagmeel	37			
	ammoniumoxalaat	8			
	bariumnitraat	4			
	kalsiumkarbonaat	0,5			

Formules van springstoffen samengesteld op basis van ammoniumnitraat.

1.	ammoniumnitraat	60	2.	ammoniumnitraat	34
	kaliumnitraat	29,5		kaliumnitraat	34
	zwavelbloem	2,5		tnt	17
	houtskoolpoeder	4		ammoniumkloride	15
	zaagmeel	4			
3.	ammoniumnitraat	59	4.	ammoniumnitraat	70
	zaagmeel	10		ammoniumsulfaat	9
	nitroglicerine	10		nitroglicerine	6
	natriumkloride	20		bariumsulfaat	7
	magnesium-karbonaat	1		dekstrine	8
5.	ammoniumnitraat	88	6.	ammoniumnitraat	75
	houtskoolpoeder	12		aluminiumpoeder	25
7.	ammoniumnitraat	94	8.	ammoniumnitraat	64
	kaliumnitraat	2		tnt	15
	houtskoolpoeder	4		natriumkloride	21

9.	ammoniumnitraat	60
	zaagmeel	10
	nitroglicerine	10
	natriumkloride	20

10.	ammoniumnitraat	35
	kaliumnitraat	33
	tnt	12
	ammoniumkloride	20

11.	ammoniumnitraat	87
	houtskoolpoeder	13

12.	ammoniumnitraat	92,5
	kaliumbikromaat	2
	naftaleen	5,5

13.	ammoniumnitraat	70
	ammoniumsulfaat	9
	nitroglicerine	6
	bariumsulfaat	7
	dekstrine	8

14.	ammoniumnitraat	65,5
	tnt	15
	natriumkloride	5
	kaliumkloride	14,5

15.	ammoniumnitraat	68
	zaagmeel	8
	nitroglicerine	9
	kaliumkloride	15

16.	ammoniumnitraat	76
	zaagmeel	2
	tnt	16
	kaliumperkloride	6

17.	ammoniumnitraat	73
	bariumnitraat	19
	aardappelzetmeel	8

18.	ammoniumnitraat	80
	zaagmeel	10
	nitroglicerine	10

19.	ammoniumnitraat	83,5
	zwavelbloem	2
	houtskoolbloem	18,5
	ammoniumsulfaat	7,5
	water	1
	kopersulfaat	7,5

20.	ammoniumnitraat	65
	zwavelbloem	2
	houtskoolpoeder	20
	rijststijfsel	9
	parrafine	3
	water	1

21.	ammoniumnitraat	85
	sellulose afval	15

22.	ammoniumnitraat	88
	dinitronaftaleen	12

23.	ammoniumnitraat	80,75
	houtskoolpoeder	4,25
	aluminiumoksidepoeder	15

24.	ammoniumnitraat	88
	houtskoolpoeder	4
	aluminiumoksidepoeder	8

25.	ammoniumnitraat	80
	houtskoolpoeder	2
	aluminiumoksidepoeder	18

26.	ammoniumnitraat	89
	ammoniumsulfaat	8
	aniline hidrokloride	5

27.	ammoniumnitraat	70
	natriumnitraat	20
	harsnitraat	10

28.	ammoniumnitraat	90
	houtskoolpoeder	8
	aluminiumoksidepoeder	4

29.	ammoniumnitraat	94,5
	houtskoolpoeder	2,5
	aluminiumoksidepoeder	3

30.	ammoniumnitraat	75
	koperoxalaat aniline	20
	suikerrietpoeder	5

31.	ammoniumnitraat	70
	natriumnitraat	25
	harsnitraat	5

32.	ammoniumnitraat	91
	kaliumnitraat	4
	hars	5

33.	ammoniumnitraat	94
	aniline hidrokloride	6

34.	ammoniumnitraat	90
	harsnitraat	10

35.	ammoniumnitraat	95,1
	hars	4,9

36.	ammoniumnitraat	83,5
	dinitrobenzeen	16,5

37.	ammoniumnitraat	87
	ammoniumnitrokreasol sulfonaat	13

38.	ammoniumnitraat	84
	ammoniumnitrokreasol sulfonaat	16

39.	ammoniumnitraat	86
	houtskoolpoeder	2,5
	aluminiumoksidepoeder	8
	kaliumbikromaat	3,5

40.	ammoniumnitraat	70
	houtskoolpoeder	20
	zinkpoeder	5
	aluminiumoksidepoeder	5

41.	ammoniumnitraat	60
	natriumkreasol sulfonaat	10
	natrium sulfonaat	30

42.	ammoniumnitraat	89,5
	tnt	5
	tarwebloem	5,5

43.	ammoniumnitraat	65
	tnt	8
	natriumkloride	20
	tarwebloem	4
	roggebloem	5

44.	ammoniumnitraat	66
	tnt	15
	natriumkloride	10
	tarwebloem	4
	roggebloem	5

45.	ammoniumnitraat	78
	tnt	8
	calsiumsiliside	14

46.	ammoniumnitraat	81
	tnt	17
	tarwebloem	2

47.	ammoniumnitraat	85
	tnt	15

48.	ammoniumnitraat	78,5
	tetril	21,5

49.	ammoniumnitraat	80
	tnt	12
	nitroglicerine	4
	roggebloem	4

50.	ammoniumnitraat	80
	zaagmeel	10
	nitroglicerine	10

51.	ammoniumnitraat	38,5	52.	ammoniumnitraat	34,3
	kaliumnitraat	29,5		natriumnitraat	33,3
	tnt	10		tnt	12,2
	ammoniumkloride	22		ammoniumkloride	20,2
53.	ammoniumnitraat	35	54.	ammoniumnitraat	88
	kaliumnitraat	33		tnt	8
	ammoniumkloride	20		mononitronaftaleen	4
	tetril	12			
55.	ammoniumnitraat	89	56.	ammoniumnitraat	88
	ammoniumoxalaat	1		tnt	10
	tnt	10		grafiet	2
57.	ammoniumnitraat	61	58.	ammoniumnitraat	77
	tnt	15		zaagmeel	3
	natriumkloride	15		tnt	12
	roggebloem	5		nitrogliserine	3
	tarwebloem	4		schietkatoen	5
59.	ammoniumnitraat	47,5	60.	ammoniumnitraat	57
	kaliumnitraat	24		tnt	15
	tnt	10		natriumkloride	21
	ammoniumkloride	18,5		grafiet	7

De opgesomde formules bevatten meestal een ontplofbare stof, een stabilizator en een stof die de kohesie bevordert. We zullen nu de belangrijkste ingrediënten en hun funksie overlopen :

Ammoniumnitraat : onstabiel, wit en meestal kristallijn springstof.—

Aluminium : zilvermetaalpoeder, geoksideerd is het een belangrijk ingrediënt van vele springstoffen.

Ammoniumoxalaat : een stabilizator, vooral van ng.

Bariumnitraat : wit en kristallijn in poedervorm.

Houtskoolpoeder : obsorberend zwart poeder.

Schietkatoen : Salpetersellulose (zaagmeel), stabiel doch zelden alleen gebruikt, het bevat 13 à 14 % salpeter.

Naftaleen : wit kristallijn.

Paraffine : bevordert de kohesie, vooral in plastiekbommen gebruikt.

Kaliumnitraat : stabiele springstof.

Kaliumperkloride : wit poeder dat als springlading wordt gebruikt.

Hars : rubberen substansie, ontvlambaar en als springlading gebruikt.

Natriumkarbonaat : wit kristallijn, neutraliseert onstabiele zuren.

Natriumkloride : keukenzout, fungeert als afkoeler.

Natriumnitraat : stabiele springstof, absorbeert water.

Natriumsulfaat : stabilizerend poeder.

Zetmeel : aardappel of graanzetmeel, absorberend.

Zwavel : geel, kristallijn, alleen in bloem gebruikt.

Vaseline : fungeert als plastiserend middel.

Enkele formules voor het bereiden van gelatinedinamiet.

1.	ng	12	2.	ng	88
	schietkatoen	0,5		kaliumnitraat	5
	ammoniumnitraat	87,5		tetril	7
3.	ng	9,5	4.	ng	9,5
	schietkatoen	0,5		schietkatoen	0,5
	ammoniumnitraat	59,5		ammoniumnitraat	59
	zaagmeel	6		zaagmeel	6
	ammoniumoxalaat	5		ammoniumoxalaat	10
	natriumkloride	19,5		natriumkloride	15
5.	ng	24	6.	ng	12
	schietkatoen	1		ammoniumnitraat	87,5
	ammoniumnitraat	75		kollodiumkatoen	0,5
7.	ng	71	8.	ng	75
	ammoniumnitraat	23		schietkatoen	5
	kollodiumkatoen	4		kaliumnitraat	15
	houtskoolpoeder	2		zaagmeel	5
9.	ng	12	10.	ng	30
	schietkatoen	0,5		schietkatoen	1
	ammoniumnitraat	82,5		ammoniumnitraat	68
	kaliumnitraat	5		natriumkloride	1
11.	ng	9,5	12.	ng	25
	ammoniumnitraat	67,5		ammoniumnitraat	62
	zaagmeel	8		tetril	1
	natriumkloride	15		houtskoolpoeder	12
13.	ng	80	14.	ng	60
	etileen glikol dinitraat	20		dinitrotolueen	40
15.	ng	60	16.	ng	29
	schietkatoen	4		schietkatoen	1
	kaliumnitraat	28		ammoniumnitraat	65
	zaagmeel	8		kaliumnitraat	5
17.	ng	55	18.	ng	27
	schietkatoen	3		schietkatoen	0,7
	kaliumnitraat	18		ammoniumnitraat	30
	zaagmeel	7		natriumnitraat	30
	magnesium anhidride sulfaat	17		houtskoolpoeder	11
				bariumsulfaat	1,3

19. ng	29
schietkatoen	1
ammoniumnitraat	70

Een van de belangrijkste produkten gebruikt in springstoffen is wel TNT, of trinitrotolueen. TNT wordt gebruikt voor zijn stabiliteit en zijn enorme kracht, het wordt gewoonlijk elektries gedetoneerd. De bereiding van TNT gebeurt als volgt :

1. Neem twee bekers, bereid in de eerste 76 % zwaveligzuuroplossing met 23 % salpeterzuur en 1 % water. In de andere beker bereidt je een oplossing van 57 % salpeterzuur en 43 % zwaveligzuur.
2. 10 gram van de eerste oplossing worden na gieten in een beker afgekoeld in een ijsbad.
3. Voeg er 10 gram tolueen aan toe en roer enkele minuten.
4. Neem de beker uit het ijsbad en verwarm tot 50 graden selsius, de oplossing moet gedurig geroerd worden.
5. Voeg er 50 gram bij van het zuur uit de eerste beker en laat de temperatuur tot 55 graden stijgen. Behoud deze temperatuur en weldra zal er zich een vloeistof vormen boven het zuur die lijkt op olie.
6. Na 10 tot 12 minuten wordt de zuuroplossing terug in het ijsbad gezet en afgekoeld tot 45 graden selsius, als je deze temperatuur bereikt hebt zal de vloeistof bezinken, zuig het overblijvende zuur weg met een injeksiespuit.
7. Voeg 50 gram van de eerste zuuroplossing bij de olieachtige vloeistof en laat de temperatuur stijgen tot 83 graden selsius, behoud deze temperatuur gedurende 30 minuten.
8. Koel daarna de oplossing af tot 60 graden selsius en behoud deze temperatuur gedurende 30 minuten, giet achteraf het zuur opnieuw af en behoud de olieachtige vloeistof op de bodem.
9. Voeg er 30 gram van het zwaveligzuur bij uit de tweede beker en verwarm langzaam tot 80° selsius.
10. Na het bereiken van de gewenste temperatuur voeg je 30 gram van het zwaveligzuur uit de tweede beker aan het produkt toe, je verhoogt de temperatuur van 80 graden selsius tot 104 graden selsius en behoud deze temperatuur gedurende 3 uur.
11. Na deze drie uur moet het mengsel afgekoeld worden tot 100 graden selsius en deze temperatuur behoud je gedurende 30 minuten.
12. Verwijder ondertussen de olie uit het zuur en was met kokend water, roer onderwijl.
13. Na deze fase zal het TNT steviger worden.
14. Gedurende het stijven voeg je koud water aan de beker toe zodat het TNT zich in belletjes gaat omzetten, gebeurt dit dan heb je TNT van goede kwaliteit verkregen.

Tetril wordt vaak gebruikt in springstoffen die TNT bevatten.
Hier volgt de bereiding ervan :

1. Los een kleine hoeveelheid dimetillaniline op in een grote hoeveelheid zwaveligzuur.
2. Voeg aan dit mengsel een evengrote hoeveelheid salpeterzuur toe, plaats het nieuwe mengsel in een bad en roer gedurig.
3. Na vijf minuten kan je het tetril filteren in koud water.
4. Laat koken in vers water dat wat natriumbikarbonaat bevat, hierdoor zullen de overblijvende zuren geneutralizeerd worden. Herhaal dit wassen zolang het nodig is (doe de test met lakmoes). Haal uiteindelijk het tetril uit het water en laat drogen. Als je tetril laat ontploffen krijg je ongeveer hetzelfde effekt als bij TNT.

Tot slot geven we nog enkele formules voor springstoffen van de tweede soort (low explosives). Deze springstoffen bezitten een kleinere eksplosiekracht en zijn tevens veiliger. Ze worden dan ook voor andere doeleinden gebruikt.
Enkele mogelijke mengsels zijn :
Kalium-en natriumnitraatkruit : waarschijnlijk één van de veiligste springstoffen, ze werken effisiënt als ze in een kompakte kontainer zitten en ontploffen onder hoge druk.
Rooklooskruit : lijkt op de vorige soort kruit, doch is veel sterker en heeft vaak een hoge druk nodig om tot ontploffing te komen.
Kaliumkloraten met sulfaten : dit vermijdt je liever want dit soort springstoffen ontploffen meestal bij de vorming.
Ammoniumnitraat met sulfaten en kloraten : zeer onstabiel, af te raden .
Kaliumkloraat en rode fosfor : de meest onstabiele en gevoelige springstof van de tweede soort, ontploft onmiddelijk bij vorming.
Aluminium of magnesium met kaliumkloraat of natriumperoxide : gevaarlijk.
Bariumkloraat met schellakgom : elk mengsel met barium moet voorzichtig behandeld worden, vooral bariumnitraat en strontiumnitraat zijn bijzonder gevaarlijk doch ook mengsels met houtskool of koolstof.
Barium en strontiumnitraat met aluminium en kaliumperkloraat : veilig.
Leguanadinenitraat en brandbare stof (bijvoorbeeld antimoonpoeder) : één van de meest veilige springstoffen.
Kaliumbikarbonaat en kaliumpermanganaat : onstabiel en gevoelig.
Deze springstoffen zijn alle gebazeerd op reaksies tussen brandbare stoffen en oksiderende produkten (produkten die voor de nodige zuurstof zorgen).
Nu volgt een lijst van de meest voorkomende low

explosives. Het eerste ingrediënt is het oksiderende en het tweede het brandbare. De nummers tussen haakjes duiden op onstabiele en te vermijden kombinasies.

1. Salpeterzuur en hars.
2. Bariumnitraat en magnesium.
(3.) Ammoniumnitraat en aluminiumpoeder.
(4.) Ammoniumperkloraat en asfalt.
5. Bariumperokside en zinkpoeder.
6. Natriumkloraat en schellakgom.
(7.) Kaliumnitraat en houtskool.
8. Natriumperokside en zwavelbloem.
9. Magnesiumperkloraat en zaagmeel.
10. Kaliumperkloraat en rietsuiker.
11. Natriumnitraat en zwavelbloem.
12. Kaliumbikromaat en antimoonsulfide.
(13.) Guanidine nitraat en antimoonpoeder.
(14.) Kaliumkloraat en rode fosfor.
(15.) Kaliumpermanganaat en poedersuiker.
(16.) Bariumkloraat en paraffine.

Zwart kruit is één van de oudste gekende springstoffen. Hier volgen een tiental veilige metodes om het te bereiden, doch let op voor vonken.

1.	kaliumperkloraat	69,2	2.	kaliumkloraat	75
	zwavel	15,4		houtskool	12,5
	houtskool	15,4		zwavel	12,5
3.	kaliumnitraat	70,4	4.	kaliumnitraat	79
	zwavel	19,4		zwavel	3
	natriumsulfaat	10,2		houtskool	18
5.	kaliumnitraat	64	6.	kaliumnitraat	70,6
	zwavel	12		zwavel	23,5
	lamperoet	7		antimoonsulfaat	5,9
	zaagsel	17			
7.	kaliumnitraat	50	8.	kaliumnitraat	37,5
	ammoniumperkloraat	25		stijfsel	37,5
	zwavel	12,5		zwavel	18,75
	wilgenhoutskool	12,5		antimoonpoeder	6,25
9.	bariumnitraat	75	10.	guanidinenitraat	49
	zwavel	12,5		kaliumnitraat	40
	houtskool	12,5		houtskool	11
11.	kaliumnitraat	78	12.	kaliumnitraat	70
	zwavel	10		zwavel	16
	houtskool	12		houtskool	14

Wil je dit kruit gebruiken in vuurwapens, vergeet dan niet dat kleine hoeveelheden volstaan. Hoewel zwart kruit één van de minst gevaarlijke springstoffen is (het is namelijk alleen gevoelig voor vonken), laat het sporen na in de resipiënten die het bevat hebben, dus reinigen.

GEBRUIK VAN SPRINGSTOFFEN

Enkele wenken voor het opslaan van springstoffen :

1. Er stellen zich hierbij twee problemen, de plaats moet makkelijk in het oog te houden zijn maar mag liefst niet te dicht bij je woonplaats zijn.
2. Leg nooit detonatoren en springladingen bij om het even welk soort springstof.
3. Leg nooit lonten in een vochtige plaats of dichtbij ontvlambare stoffen zoals olie, gasoline en verf. Vermijd lonten dichtbij kachels, radiatoren te leggen, ze kunnen namelijk makkelijk ontvlammen.
4. Metalen moet je uit de buurt van de springstoffen houden.
5. Roken is absoluut verboden in een opslagplaats van springstoffen.
6. Zorg ervoor dat er geen spontane brand kan uitbreken in je opslagplaats, dit betekent dat er zich geen hooi, bladeren of papier in de omgeving mag bevinden.
7. Laden en ontladen van wapens gebeurt het best op een andere plaats.
8. Bepaalde tipes springstof eisen een spesifieke behandeling (zorg voor de gepaste temperatuur en druk).

Vervoer van springstoffen :

1. Denk eraan als je springstoffen vervoert dat zelfs het bezit van springstoffen illegaal is.
2. Zorg ervoor dat het voertuig waarin je springstof vervoert in goede staat is, plaats de springstof op een houten onderlaag (nooit op metaal) en gebruik je een open vrachtwagen bedek de springstof dan met een waterdicht en onbrandbaar zeil. Neem steeds blusapparaten mee.
3. Metalen, ontvlambare stoffen, roest mogen nooit in aanraking komen met de springstoffen.
4. Laat geen onbevoegden in de buurt van je springstof komen.
5. Het laden en afladen moet traag gebeuren.
6. Scheid steeds detonatoren van springstoffen.

Gebruik van springstoffen :

1. Het openen van een kist met springstof mag niet met een metalen voorwerp gebeuren.
2. Draag nooit springstoffen op zak maar altijd in een afzonderlijke tas.
3. Als je de detonator instelt doe dit dan niet op een plaats waar zich de springstoffen bevinden.
4. Laat nooit meer mensen dan nodig rondom jou.
5. Gebruik geen springstof gedurende onweders.
6. Kontroleer je materiaal voor gebruik.
7. Materiaal dat bevochtigd werd is onbruikbaar.

Het boren :

1. Kijk uit voor je aan je aan het boren gaat, mischien steekt er reeds een lading op die plaats.
2. Stokkeer geen overtollige springstof op de plaats waar je aan het boren bent.
3. Wacht tot de plaats waar je geboord hebt afgekoeld is, en kijk of er geen brandbaar materiaal aanwezig is.
4. Wat veel voorkomt is het vergroten van een geboord gat met springstof om er een grotere lading te kunnen instoppen, doch kontroleer telkens of er zich geen andere ladingen in de buurt bevinden.
5. Gebruik nooit meer springstof dan nodig (zie hiervoor de formules verderop).

Met tamping bedoelen we het plaatsen van bijvoorbeeld zakjes rondom de springstof om de kracht van de ontploffing in een bepaalde hoek te richten. Doch denk erom dat het gebruikte materiaal geen metaal of brandbare stoffen mag bevatten. Tamping moet heel langzaam gebeuren, beschadig de detonator niet. Tamping verhoogt de kracht van de ontploffing, wat betekent dat je heel wat minder springstof hoeft te gebruiken. Plaats je ladingen zoveel mogelijk bij elkaar, als één van de ladingen niet ontploft dan kunnen de overige ontplofte ladingen als detonator fungeren. Niet ontplofte bommen leveren vaak belangrijke aanwijzingen omtrent de maker van de bom en vergemakkelijkt het onderzoek van de polisie.

Elektries detoneren :

1. Rol de draden van de detontor niet af als een onweer woedt of als er een statiese elektrisiteitsbron in de omgeving voor handen is.
2. Gebruik liefst geen springstof dichtbij een radio of TV zendstasion.
3. Isoleer je detonatordraad volledig van rails, buizen, pijpleidingen etc.
4. Hou elektries materiaal, kabels inbegrepen, weg van detonatoren.
5. Gebruik slechts één tipe van detonator voor hetzelfde springstofpakket.
6. Gebruik de juiste voltage en nooit minder, zorg ervoor dat de uiteinden van je draden niet bevuild zijn.

Het gebruik van lonten :

1. Wees voorzichtig met de lonten, is het weer eerder koud, verwarm dan de lont lichtjes voor gebruik.
2. Een lont moet minstens één meter lengte hebben, je moet presies op voorhand weten hoe lang het duurt voordat de lont opgebrand is, en hoeveel tijd je nodig hebt om je naar een andere en veilige plaats te begeven.

3. De lont wordt rondom de uiteinden van het slaghoedje dat de springlading bevat gelegd met een krultang.
4. Ontsteek de lont pas als je zeker bent dat de ontploffing pas zal plaats hebben wanneer de lont volledig verbrand is.
5. De pit van een petroleumlamp gedrenkt in 1 kg salpeter en 15 kg kokend water kan als lont fungeren. Een katoenen lont gedompeld in gom en knalkwik ontploft bij kleine schokken.

Het ontsteken :

1. Hou nooit springstof in je hand als je aan het ontsteken bent.
2. Keer niet terug naar de plaats waar je ontstoken hebt voordat alle rook verdwenen is.
3. Wacht minstens een uur voordat je gaat onderzoeken waarom een bepaalde lading niet ontploffen wil. Gebruik je een elektriese detonator, sluit dan je verbinding kort.

Basisformules voor het opblazen van allerlei materiaal

1. Berekening van de minimum veiligheidstraal : voor ladingen van minder dan 15 kilogram bedraagt de minimum veiligheidsstraal $\pm$ 250 meter. Weegt de lading meer dan 15 kilogram dan kan je de veiligheidsstraal als volgt berekenen :
   300 x $\sqrt[3]{\text{aantal ponden springstof}}$.
2. Het opblazen van staal :
   - moet je een stuk staal vernietigen dat deel uitmaakt van een grotere struktuur, bepaal dan de op te blazen oppervlakte (A) van het stalen deel en gebruik de volgende formule :
     $P = 3/8\ A$
     waarbij (A) de oppervlakte van het metaal is in vierkante inches en P(P) het gewicht van de nodige springstof in ponden.
   - maakt het staal geen deel uit van een grotere struktuur, gebruik dan de formule :
     $P = D^2$
     waarbij (P) het nodige gewicht springstof is en (D) de diameter van het stuk staal.
3. Het opblazen van treinrails.
   Om rails op te blazen die minder dan 40 kilogram wegen, gebruik je een halve kilogram springstof, wegen de rails meer dan 40 kilogram gebruik dan één kilogram springstof.
4. Het opblazen van een boom.
   Als de lading rondom de boom wordt aangebracht en er geen tamping gebeurt luidt de formule :
   $P = C3/\ 30$
   waarbij (P) het nodig aantal ponden springstof voorstelt en (C) de omtrek van de boom in voet.
   Wordt de lading in de boom zelf aangebracht dan

krijgen we P = D^2 / 250, waarbij (P) het gewicht van de nodige springstof in pond aanduidt en (D) de diameter van de boom in inches.

De twee eerste basisformules gelden voor TNT en de laatste voor plastiek.
Denk eraan dat wil je deze formules gebruiken je met engelse maten moet werken, omrekenen gaat als volgt :
1 pond = 0,453 kilogram
1 inch = 0,025 meter
1 square inch = 6,450 vierkante centimeter
1 foot = 0,305 meter
Rond altijd het nodige aantal kilogram of ponden af naar boven dan ben je steeds verzekerd van het sukses.
Pas je geen tamping toe voeg dan 1/3 ekstra springstof toe. De formules voor plastiek gelden ook voor TNT als men er steeds 1/3 ekstra-springstof aan toevoegt.
Wil je een grote oppervlakte laten ontploffen of onbruikbaar maken (bijvoorbeeld een wegdek) dan doe je er goed aan tamping toe te passen. Ook het boren van gaten en het plaatsen van verschillende ladingen werkt hier effisiënt.
Om je springstof te laten ontploffen heb je een detonator nodig, een detonator is een springstof van het zwakkere soort (low explosives) verbonden met een springstof van het sterkere soort (high explosives).
Er zijn twee soorten detonatoren : elektriese en niet elektriese.
Gebruik je een niet elektriese detonator dan stop je een lont in een slaghoedje gevuld met een springlading, leg de lont omheen het slaghoedje met een krultang en stop het slaghoedje in het eigenlijk springstofpakket. De brandende lont zal de springlading ontsteken die op haar beurt het eigenlijk springstofpakket doet ontploffen of detoneren. Zorg ervoor dat de wanden van het slaghoedje tegen de lont gedrukt worden, doch let op dat je de lading niet platdrukt.

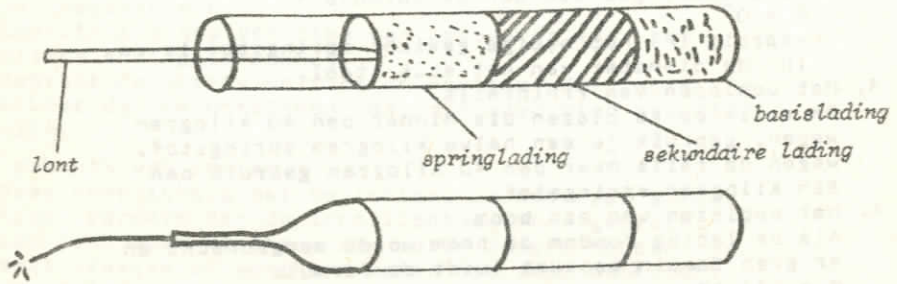

klaar voor detonasie

doorsnede van een lont

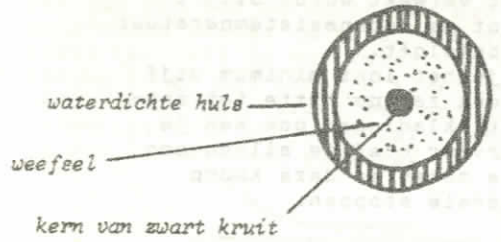

Elektriese detonatoren werken op basis van het volgende prinsipe :
een elektriese stroom wordt door een draad naar een springlading gestuurd, de hitte veroorzaakt door de stroom zal de springlading doen ontploffen en deze ontploffing zal de eigenlijke springstof detoneren.
Beide detonatoren moeten in de springstof zelf worden geplaatst. Bij plastiek en TNT is dit makkelijk doch in dinamiet moet men zelf een gat maken. Dit doe je liefst niet met een metalen voorwerp. Je kan een dergelijk gat op twee manieren maken : van boven naar beneden tot of diagonaal langs één van de zijkanten van de dinamietstaaf. Hoe je het presies moet doen zie je op de tekening.

elektriese detonator

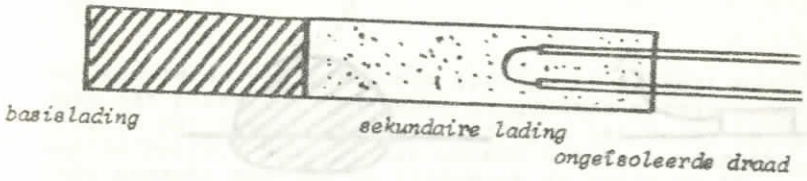

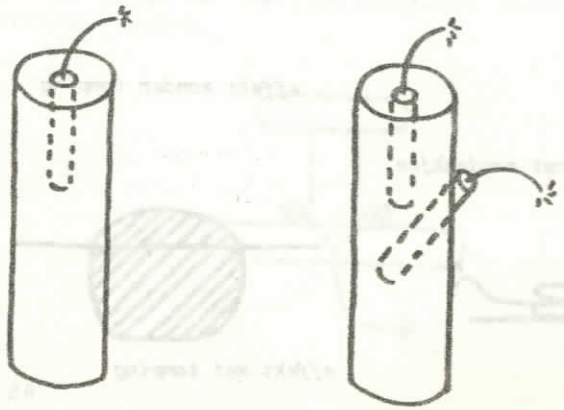

Beschik je niet over een detonator dan kan je het lont ook doorheen de dinamietstaaf weven, doch dit moet buitengewoon voorzichtig gebeuren. De hitte die door het brandende lont verwekt wordt blijft binnen de dinamietstaaf tot de detonasietemperatuur bereikt wordt en de staaf ontploft.
Gebruik je TNT dan wikkel je het lont minimum vijf maal rondom de TNT. Hier ook zal de hitte tot ontploffing leiden. Bij plastiekladingen ook kan je deze metode toepassen, hiervoor hoef je alleen een dubbele knoop in je lont te maken en deze knoop middenin de plastiek substansie stoppen.

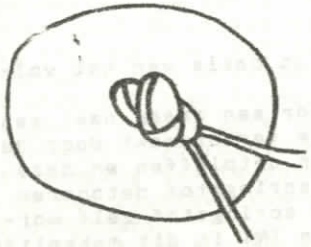

Tamping omvat dus het richten van de ontploffing. Ontsteek je met een lusifer zwart kruit dan zal de ontploffing grotendeels plaats hebben in de atmosfeer. Stop je het zwarte kruit echter in een kleine resipiënt dan kan de ontploffing veel beter gekontroleerd worden. Wil je een grote konstruksie vernietigen dan is tamping absoluut noodzakelijk.

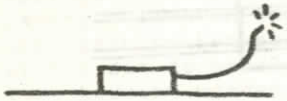

effekt zonder tamping

tamping met zandzakjes

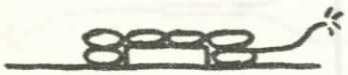

effekt met tamping

De nu volgende pagina's zijn gewijd aan het plaatsen van ladingen. Wil je een piloon of paal opblazen leg dan aan beide kanten een lading doch zo dat de afstand tussen de uiteinden van beide ladingen klein is. Wil je een keten doorsnijden leg dan de lading langs één kant en kleef ze vast met kleefband. Alle voorwerpen met een eigenaardige of onregelmatige vorm (bijvoorbeeld zware metaalkabels) bewerk je best met plastiek.

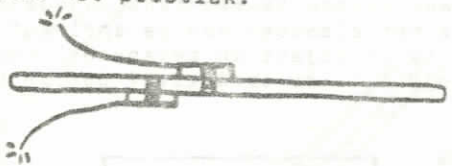

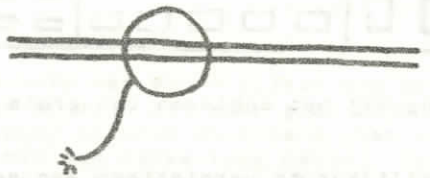

Het saboteren van rails met springstof gebeurt het best met plastiek. De meest aangewende metode voorziet in het leggen van twee ladingen aan beide kanten van de rails. Spoorlijnen worden het best onbruikbaar gemaakt door om de kilometer de rails op te blazen, zo wordt het herstellingswerk vertraagd en verwarring verwekt.

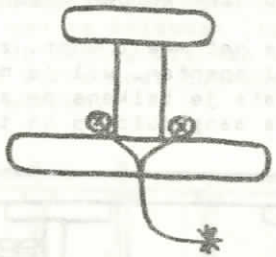

Wil je een grote konstruksie (zoals een brug of een gebouw) vernietigen dan moet je iets afweten van het richten van springstoffen en van de zwakke plekken in de konstruksie.
Bepaal eerst het zwakste punt in de konstruksie, plaats daar je lading en met een effisiënte tamping zal je een maksimum vernietigingseffekt krijgen.
Bij grote gebouwen zijn meerdere ladingen vereist, de tamping gebeurt best van buiten om de kracht van de ontploffing naar binnen te richten. Goede metodes zijn onder andere het plaatsen van de springstof onder het te vernielen objekt en tevens het boren van een gat in het objekt en de springstof daarin bevestigen.

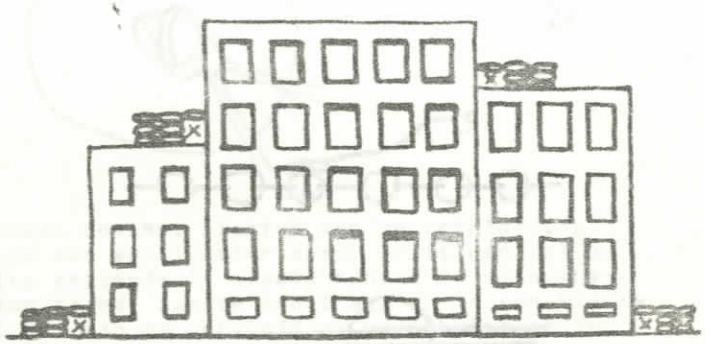

tamping bij het opblazen van grote gebouwen

Bruggen zijn moeilijker te vernietigen dan gebouwen :
1. Meestal zijn ze groter of langer dan gebouwen.
2. Ze zijn gebouwd met duurzaam materieel.
3. Ze zijn van stategies belang en worden dus meestal goed bewaakt.

De totale vernietiging van een brug is natuurlijk niet noodzakelijk en het betekent tevens een verspilling van springstof. Het vernietigen van bruggen wordt meestal aangewend om de vijand de tijd en het geld te doen verliezen die gebruikt worden tegen het bevrijdingsleger.
Spanbruggen komen tans het meest voor, ze bestaan meestal uit een aantal spanten, wil je meer dan één spant treffen dan plaats je telkens de springstof op dezelfde manier zoals aangeduid op de tekening.

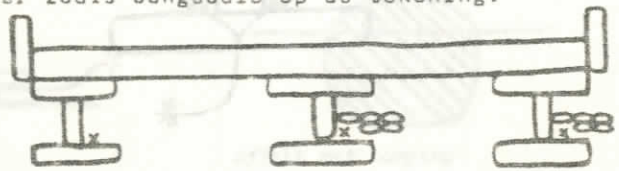

plaatsen van de springstof bij spanbruggen

Vlakke bruggen zijn wel van de meest eenvoudige soort bruggen die er voorkomen. Je plaatst hier je springstoffen in een diagonaal onder de brug of in geboorde gaten (tamping is in dit geval noodzakelijk).

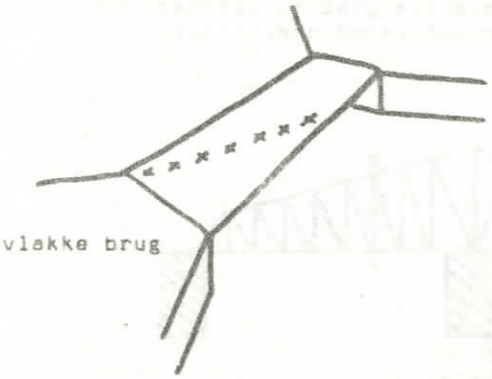

vlakke brug

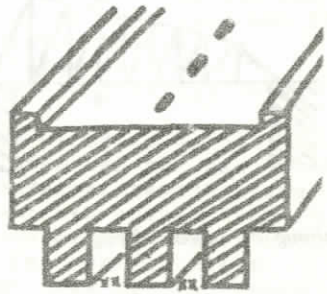

T balk brug

De bruggen in de vorm van een T lijken erg op de spanbruggen, doch er zijn dit keer geen pijlers aanwezig. De T bruggen steunen op drie à vier stalen T balken bedekt met een dikke laag beton. Je plaatst de springstof tussen de T balken onderaan de brug, door de konstruksie zelf van de T balken is er reeds 75 % van de tamping gebeurd. Bij een dergelijke konstruksie volstaat het één spant te vernietigen.
De kantileverbrug (een konstruksie die veelal gebruikt wordt bij het bouwen van pieren en dammen) is een tamelijk lange brug met veel segmenten elk ondersteund door een reeks kolommen. De zwaktste punten zijn hier de verbindingspunten tussen twee segmenten en de voet van de kolommen (tamping is hier noodzakelijk). De lading die aan de voet van de kolommen geplaatst wordt moet telkens langs dezelfde kant gelegd worden.

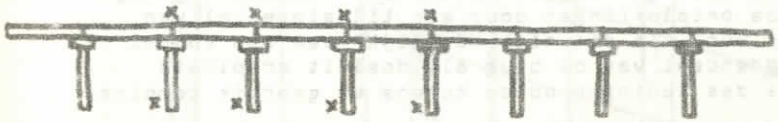

kantileverbrug

De vakwerkbrug of trussbrug wordt vaak voor spoorwegen gebruikt. Het is één van de sterkste brugkonstruksies. De beste metode hier is om de dertig minuten een lading aanbrengen zodat men geleidelijk ontdekt hoe de brug kan vernietigd worden. Doch indien het om een guerilla aksie gaat is een dergelijke wijze van handelen uiteraard ondenkbaar.

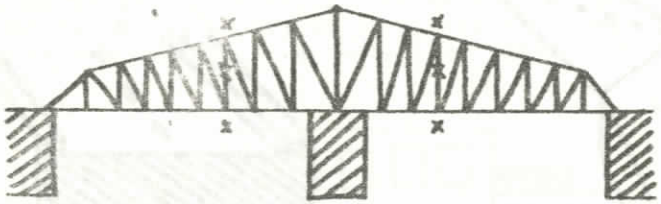

trussbrug of vakwerkbrug

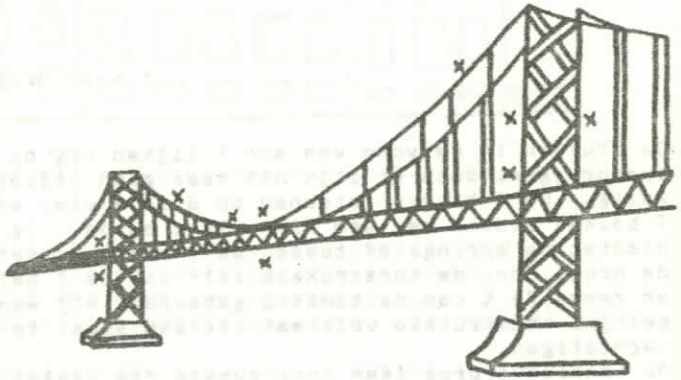

hangbrug

Op de tekening ziet u een aantal ladingen die doeltreffend en makkelijk kunnen geplaatst worden, doch als er veel treinen over de brug rijden dan zal ze wellicht goed bewaakt worden. Hangbruggen zijn meestal heel lang en heel sterk. Op de tekening zie je hoe je de ladingen leggen kunt. Laat indien mogelijk tussen de ontploffingen door een tijdsinterval van een half uur. Is dit niet mogelijk neem dan vooral het middendeel van de brug als doelwit en plaats minstens zes ladingen op de torens en gebruik temping.

Detonatoren.
De eenvoudigste detonasie gebeurt met een lont zwart kruit. Gewoonlijk brandt deze lont aan een snelheid van één centimeter per sekonde, doch test je lonten vooraf om zeker te zijn. Zelfgemaakte lonten zijn doorgaans onbetrouwbaar. Er zijn drie soorten detonatoren : mechaniese, elektriese en chemiese. In de metodes die verder behandeld zullen worden, worden deze drie soorten detonasiesistemen met elkaar gekombineerd. Mechaniese detonatoren bestonden vroeger uitsluitend uit een stel (gewoonlijk acht) revolverhulzen met de opening naar het binnenste van de bom gericht. De anarchist Orgini gooide in 1858 een bom met mechaniese detonator (25 hulzen) naar Napoleon III gevolg een honderdtal doden en gewonden, wat bewijst dat je beter eerst detonatoren test voor gebruik. Bommen kunnen op tal van wijzen tot ontploffing gebracht wordan.
De eerste wijze is de zogenaamde wiretrip method. Het werkt op basis van het loslaten van een gespannen touw dat verbonden is met een ontstekingsmechanisme, dit ontstekingsmechanisme verwekt een ontploffing in een niet elektriese detonator die op zijn beurt het TNT of de dinamiet aansteekt. Een veelgebruikte metode is het bevestigen van een touw aan een deurknop, als iemand de deur opent dan ontploft de boel.

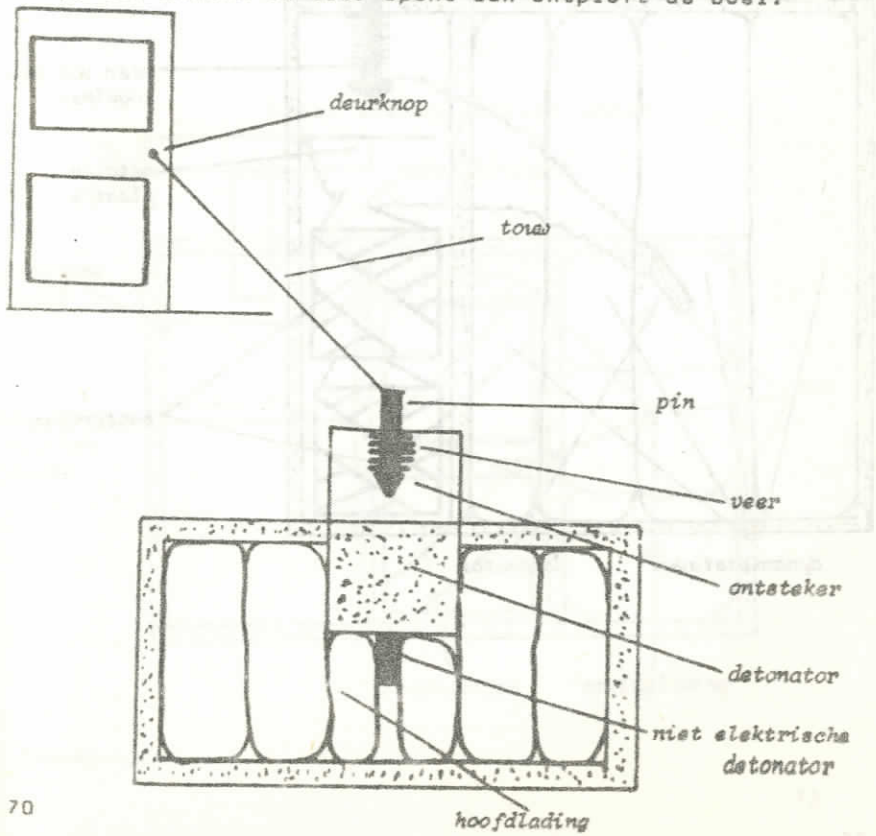

Er bestaat ook nog een soortgelijk detonasiesisteem zonder dat je ergens hoeft aan te trekken, doch je moet wel drukken. Ook hier gebeurt alles elektries, je kan de konstruksie ook zo opvatten dat het ontstekingsmechanisme los van de dinamietstaven is en je dus kan ontsteken vanop een andere plaats. Hierdoor kunnen lading en ontsteker makkelijk in enkele sekonden geplaatst worden. Een drukdetonator (zie tekeningen) wordt uiteraard veel gebruikt in booby traps, we komen hier later op terug.

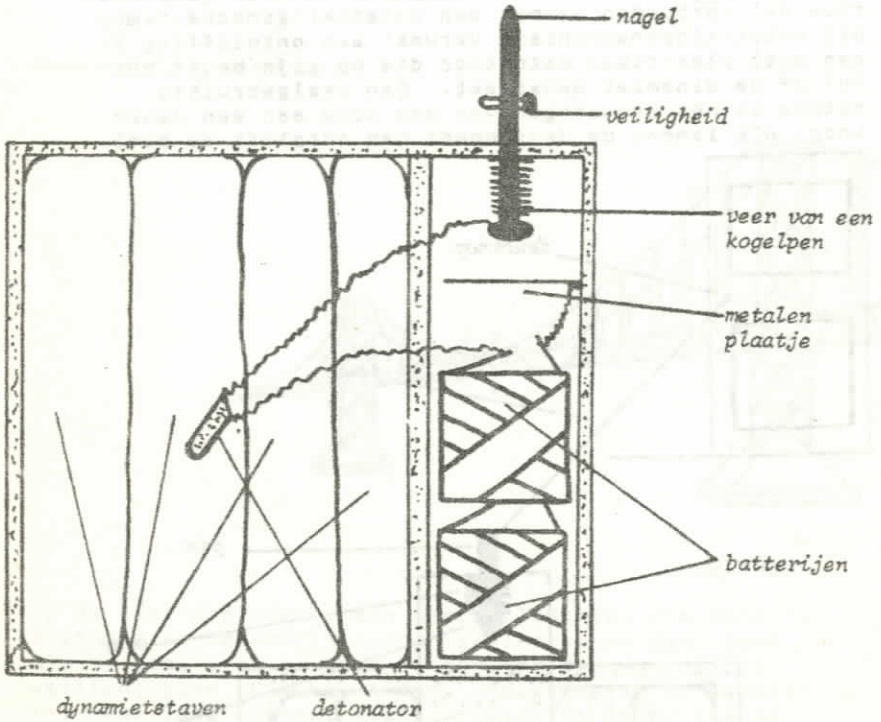

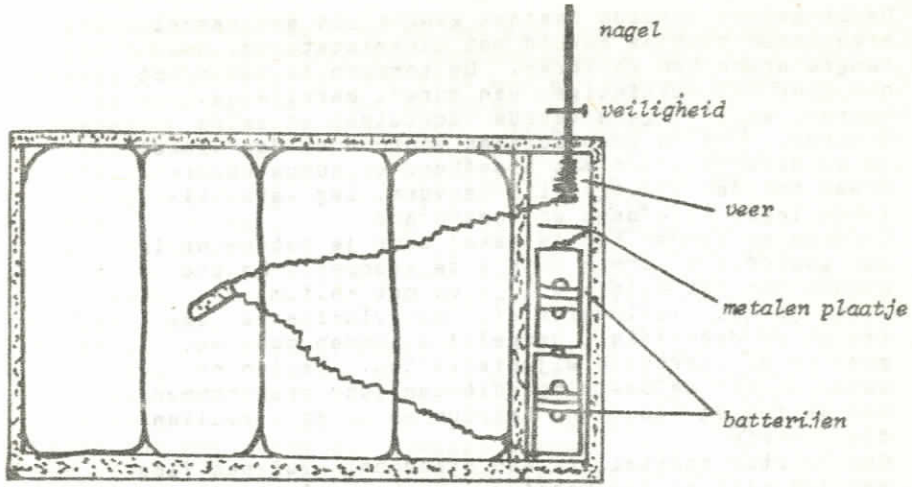

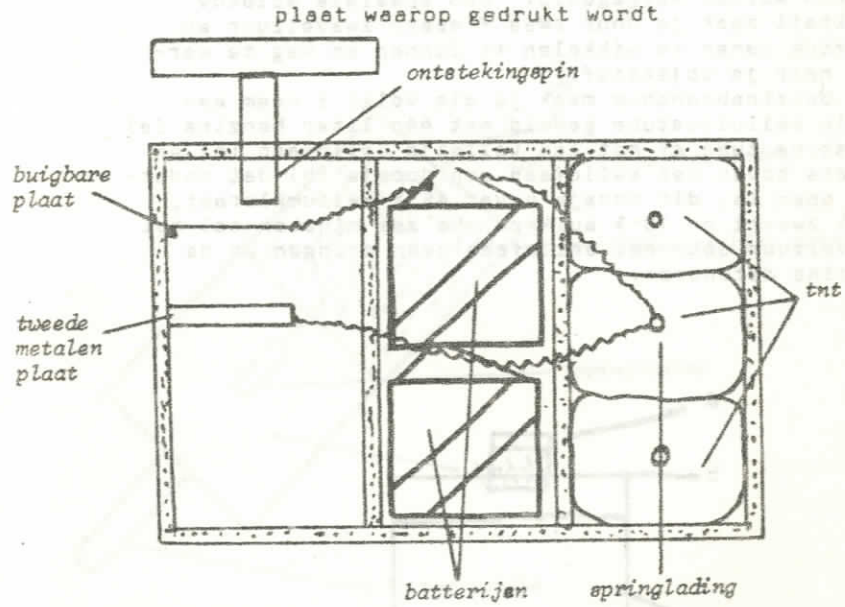

drukdetonator.

De bangalore torpedo bestaat gewoon uit een aantal afgesloten buisjes gevuld met dinamietstaven, de lengte ervan kan variëren. De torpedo is van groot nut voor het vernietigen van muren, barrikades, deuren, wagens, gepantserde voertuigen en zelfs treinen. Heb je geen buisjes voorhanden dan wikkel je de dinamietstaaf met kleefband en dunne koperdraad tot een stevige silindervorm, leg verschillende lagen kleefband en koperdraad.
Onderwater bommen kan je maken door je detonator in een geplooid V vormig buisje te stoppen. De uiteinden van het buisje vul je op met kalium, en sluit je met vloeipapier af. Het vloeipapier vertraagt de detonasie. Dergelijke bommen doen het goed in bijvoorbeeld wijnatervatten. Kalium en water vormen de basisingrediënten voor brandbommen, ook kalium en kloor en, natrium en water vervullen die funksie.
Een molotov cocktail is een brandbom. Vul een fles met 1/3 olie en 2/3 benzine. Maak een lont met een oude vod gedrenkt in benzine en bevestig de lont met een kurk bovenaan de fles. Ontsteek de lont, wanneer de fles tegen een hard voorwerp aangegooid wordt, ontploft de inhoud ervan. Brand verwekt door een molotov cocktail is niet te blussen.
Sinds mei 68 wordt als surogaat voor een molotov cocktail ook lappen stof gebruikt die gedrenkt worden in de tanks van geparkeerde auto's en aangestoken worden weggegooid. Een spesiale molotov cocktail maak je door twee flessen zwavelzuur en benzine samen te wikkelen in linnen en weg te werpen naar je objektief.
Een benzinebrandbom maak je als volgt : neem een holle sellulosetube gevuld met één liter benzine (a) sluit de tube af met een velletje sellofaan (b) en plaats boven het sellofaan een doosje (b) dat onderaan open is, dit doosje bevat 45 % kaliumkloraat, 45 % zwavel en 10 % suiker. Na zes minuten zal het zwavelzuur door het sellofaan heen dringen en de benzine detoneren.

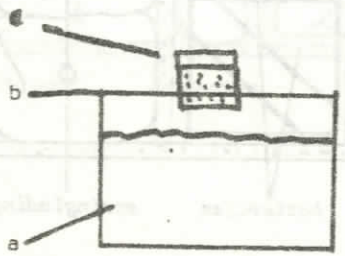

Een granaat kan je zelf maken met een lege, gereinigde blik (waarin bijvoorbeeld gekondenseerde melk is geweest). Je bevestigt dit blik aan een houten handvat. Je vult het half met dinamiet, waarin een springlading en een lont steekt. Bedek de dinamiet met kleine stukjes ijzer tot het blik vol is. Sluit het blik af, maar laat een opening voor de lont en gooi de granaat weg na ontsteking. Een betere granaat kan je maken door een buis met dinamiet te vullen, af te sluiten en een gaatje te maken voor de detonator die je als volgt samenstelt : een klein buisje verbindt je met het einde van de lont die op haar beurt naar de springlading gaat. In het buisje stop je een lap katoen, gedrenkt in kaliumkloraat en suiker, daarna volgt nog een lap katoen en een luchtdicht gesloten proefbuisje met zwavelzuur. Tenslotte vul je de rest van het buisje op met een stuk ijzer of hout dat makkelijk kan bewogen worden. Dit stuk ijzer of hout moet zo geplaatst worden dat wanneer de ganse buis met dinamiet bewogen wordt, het stuk ijzer of hout het proefbuisje met zwavelzuur doorbreekt zodat het zwavelzuur (zwaveligzuur is ook goed) en het kaliumkloraat de lont ontsteken en de ontploffing veroorzaken. Een dergelijke granaat ontploft bij de minste schok, ze werkt buitengewoon effisiënt in het openbaar geplaatst, vooral daar waar veel nieuws gierigen voorbijkomen.

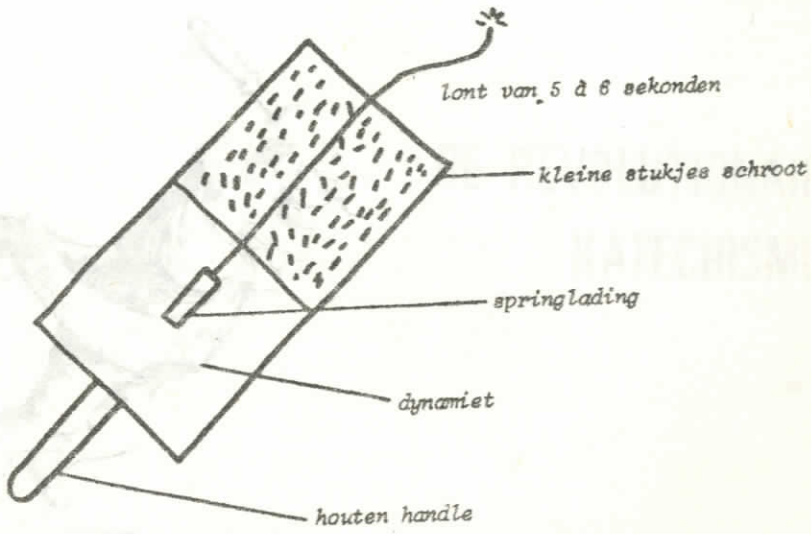

handgranaat met houten handle

Het sabotagehandboek is goeddeels gebaseerd op 'the anarchist cookbook' en verscheen in Nederland anoniem in het begin van de jaren zeventig. In België was het in 1972 verschenen bij de White Euro Press te Gent onder de titel: het guerilla-handboek. Zij claimen in ieder geval de eersten te zijn die het in Europa publiceerden.

DE REVOLUTIONAIRE KATECHISMUS

De Revolutionaire Katechismus van Nechayev is al eerder in het Nederlands verschenen. In 1972 werd zij door uitgeverij Anarchia in Haarlem in een vertaling van Arthur Mendes Georges (de biografie is ook van zijn hand) en met tekstkritiek van Nicolas Walter uitgebracht.
Uit de Verantwoording: "De huidige uitgave is in de eerste plaats ingegeven door een historiese interesse: De Katechismus is tijden lang de inzet geweest van een felle strijd tussen voor en tegenstanders van het anarchisme, en het is dus belangrijk dat de huïdige generatie van revolutionair denkenden weet waarom het gaat".

DE HOUDING VAN DE REVOLUTIONAIR

1. De revolutionair is een gedoemde. Hij heeft geen persoonlijke interessen, geen zaken, gevoelens, banden of eigendommen, hij heeft zelfs geen eigen naam. Zijn gehele wezen is opgegaan in een overheersende interesse, een gedachte, een passie: de REVOLUTIE.

2. In het diepste van zijn innerlijk, niet slechts met het woord maar ook metterdaad, heeft hij volkomen gebroken met de maatschappelijke orde en de intellektuele wereld en met elke wet, konventie en moraal van die wereld, die hij als zijn genadeloze vijand beschouwt. Zijn leven in die wereld heeft maar een doel: de volkomen vernietiging ervan.

3. De revolutionair veracht elke vorm van leerstelligheid en heeft aan de vredige wetenschappelijke arbeid verzaakt, arbeid die hij aan de toekomstige generaties overlaat. Hijzelf kent maar een wetenschap, die van de vernietiging. Slechts met dit doel voor ogen bestudeert hij mechanica en natuurkunde, chemie en misschien geneeskunde. Met dit doel voor ogen ook bestudeert hij dag en nacht de levende wetenschap van het menselijk gedrag, van karakters en levensomstandigheden op elk gebied. Met maar een doel: het laaghartig systeem zo snel mogelijk te verwoesten.

4. De publieke opinie veracht hij. Hij verafschuwt en haat de normen, motieven en uitingen van de huidige moraal. Wat de revolutie helpt is voor hem ethies verantwoord; wat de revolutie hindert is onethies en misdadig.

5. De revolutionair is een gedoemde. Hij is meedogenloos tegenover de staat en tegenover het hele systeem der bevoorrechte klassen, en op zijn beurt hoeft hij geen genade van hen te verwachten. Tussen hem en de anderen woedt een voortdurende onverzoenlijke oorlog-tot-het-bittere-einde, openlijk of in het geheim. Hij moet voortdurend tot sterven bereid zijn. Hij moet zichzelf oefenen om folteringen te verdragen.

6. Streng voor zichzelf, moet hij dit ook voor anderen zijn. Alle tedere, zachte gevoelens van verwantschap, vriendschap, liefde, dankbaarheid en van eer moeten in hem worden uitgeblazen door de koude wind van de passie voor de revolutionaire zaak. Er is voor hem slechts een bevrediging, troost en vreugde: het sukses van de revolutie. Dag en nacht bezielt hem een gedachte, een doel: onverbiddelijke vernietiging. Koel en onwankelbaar werkend voor dit doel, moet hij bereid zijn zelf ten onder te gaan en met eigen hand alles te vernietigen wat de verwerkelijking van zijn doel in de weg staat.

7. De ware aard van de revolutionair sluit elke vorm van sentimentaliteit, romantiek, ingenomenheid en vervoering uit. Hij sluit zelfs persoonlijke haat en wraakgevoelens uit. Als de revolutionaire passie een normaal verschijnsel is geworden, moet deze gekombineerd worden met koele berekening. Ten alle tijde mag de revolutionair niet zijn datgene waartoe zijn natuurlijke impulsen hem drijven, maar datgene wat de algemene belangen van de revolutie hem voorschrijven.

DE VERHOUDING VAN DE REVOLUTIONAIR TOT ZIJN KAMERADEN IN DE ZAAK.

8. Een revolutionair mag slechts vriendschap of gehechtheid voelen voor diegenen die door hun daden hebben bewezen revolutionairen te zijn zoals hij. Hoeveel vriendschap, toewijding en andere verplichtingen zo'n kameraad verdient wordt uitsluitend bepaald door de mate van het nut dat hij heeft voor de zaak van de allesvernietigende revolutie.

9. Solidariteit onder revolutionairen is vanzelfsprekend. De gehele macht van de revolutionaire zaak rust op deze grondslag. De kameraden die op hetzelfde plan van begrip en ijver staan moeten voor zover mogelijk alle belangrijke zaken gemeenschappelijk bespreken en gezamelijk beslissen. Bij de tenuitvoerlegging van de aldus besloten plannen dient echter zoveel als mogelijk ieder op zichzelf te vertrouwen. Bij het volvoeren van vernietigingsdaden moet ieder zelfstandig handelen en alleen dan de raad en steun van kameraden benutten wanneer het slagen dit vereist.

10. Iedere kameraad moet enkele revolutionairen van de tweede en derde graad tot zijn beschikking hebben, d.w.z. diegenen die nog niet geheel ingewijd zijn. Hij moet ze beschouwen als een deel van het revolutionaire kapitaal dat hem ten dienste staat; hij moet dat deel van het kapitaal zorgvuldig besteden en altijd proberen er zo groot mogelijk nut van te trekken. Ook zichzelf moet hij als kapitaal beschouwen dat besteed zal worden voor de overwinning van de revolutionaire zaak. Dit kapitaal mag hij echter niet zelfstandig besteden, zonder de toestemming van de massa van de ingewijden.

11. Als een kameraad verongelukt en de vraag rijst of hij al of hij al of niet gered moet worden, dient de revolutionair niet zijn persoonlijke gevoelens in acht te nemen, maar alleen aan het belang van de zaak te denken. Zo moet hij enerzijds afwegen het nuttige werk dat de kameraad heeft verricht, aan de andere kant de hoeveelheid revolutionaire krachten die besteed moeten worden om hem te redden en de kant die het zwaarste weegt moet zijn besluit bepalen.

DE VERHOUDING VAN DE REVOLUTIONAIR MET DE MAATSCHAPPIJ

12. Over de toelating van een nieuw lid, die zichzelf niet door woorden maar daden bewezen heeft, kan slechts bij eenstemmigheid worden beslist.

13. De revolutionair beweegt zich in de wereld van de Staat en de bevoorrechte klassen alleen maar met het oog op de volledigste en vlugste vernietiging ervan. Hij is geen revolutionair als hij zich met iets in deze wereld verbonden voelt, als hij kan ophouden voor de vernietiging van welke toestand, verhouding of persoon dan ook een feit is: alles en iedereen moet gelijkelijk voorwerp van zijn haat zijn. Zoveel te slechter voor hem als hij banden van vriendschap, verwantschap of liefde heeft-hij is geen revolutionair als zij zijn daden in de weg kunnen staan.

14. Voor het doel van de meedogenloze vernietiging mag en moet de revolutionair in de maatschappij leven, met de schijn van iets geheel anders te zijn dan hij is. De revolutionair moet overal doordringen , in de hogere en

middenklassen, in het handelskantoor, in de kerk, de woning van de edelman, de kringen van ambtenaren en militairen en schrijvers, bij de geheime politie en zelfs in het Winterpaleis van de Tsaar.

15. Het gehele laaghartige systeem moet in verschillende kategorieen verdeeld worden. In de eerste kategorie vallen diegenen die tot een onmiddelijke dood veroordeeld worden. Het verbond moet een lijst samenstellen van de aldus veroordeelden in volgorde van hun schadelijkheid voor het sukses van de zaak, zodat ze in juiste volgorde kunnen worden afgevoerd.

16. Bij het maken van deze lijst en het vaststellen van de gewenste volgorde kan men zich niet laten leiden door de individuele misdadigheid van de persoon, noch ook door de haat die hij in het verbond of bij het volk oproept. Deze misdadigheid en haat kunnen j juist nuttig zijn, inzoverre zij helpen bij het in opstand komen van de massa's. Het is noodzakelijk uit te gaan van het prakties nut dat zijn dood voor de revolutionaire zaak heeft. Dus moeten het eerste vernietigd worden diegenen die bijzonder schadelijk zijn voor de revolutionaire organisatie, en ook diegenen wier plotselinge en gewelddadige dood de overheid met angst zal vervullen en de macht aan het wankelen brengen door deze te beroven van handige en energieke mensen.

17. De tweede kategorie moet bestaan uit personen wier levens slechts tijdelijk gespaard zullen blijven zodat zij de mensen door hun beestachtige handelingen tot opstand kunnen brengen.

18. In de derde kategorie behoren een groot aantal hooggeplaatste bruten, die zich niet door bijzondere energie of intelligentie onderscheiden, maar die tengevolge van hun positie van rijkdom, relaties, invloed en macht genieten. Zij moeten uitgebuit worden op alle denkbare manieren. Men moet ze vangen en verbijsteren en, door hun geheimen in handen te krijgen, ze tot slaven maken. Op deze wijze worden hun macht en invloed, connecties rijkdommen en kracht tot een onuitputtelijke schatkist voor verschillende revolutionaire ondernemingen.

19. De vierde kategorie bestaat uit ambitieuze bestuurders en dat liberalen van diverse pluimage. Men kan met hen samenzweren in overeenstemming met hun diverse programma's, zodat ze geloven dat men ze blindelings volgt, tezelfdertijd moet men ze in zijn macht zien te krijgen, en het bezit zien te komen van al hun geheimen, ze tot het uiterste kompromitteren zodat hun geen ontsnappingsweg meer overblijft, en ze gebruiken als instrumenten om onlusten in de staat mee op te wekken.

20. De vijfde kategorie- doctrinairen, samenzweerders, revolutionairen met de mond en op papier. Dezen moeten voortdurend vooruitgeduwd en getrokken worden in de richting van halsbrekende standpunten, waardoor de o overgrote meerderheid zal worden vernietigd en enkelingen een echte revolutionaire training zullen ontvangen.

21. De zesde en zeer belangrijke kategorie omvat de vrouwen die men dient in te delen in drie groepen: eerstens- hersen- en zielloze domkoppen, die gebruikt kunnen worden als de mannen uit de derde en vierde kategorie; twee-

dens - de hartstochtelijke toegewijde kapabelen, die nog niet naast ons staan omdat ze zichzelf nog niet tot het ware, woordeloze revolutionaire begrip hebben opgewerkt; zij moeten gebruikt worden als mannen van de vijfde kategorie; tenslotte, vrouwen die geheel de onze zijn, d.w.z. die volledig zijn ingewijd en die ons program volkomen aanvaard hebben. Zij zijn onze kameraden. Wij moeten hen beschouwen als onze waardevolste schat, zonder hulp waarvan wij niet kunnen voortgaan.

DE HOUDING VAN HET VERBOND TEGENOVER HET VOLK

22. Het Verbond heeft geen ander doel dan de totale bevrijding en het geluk van de massa's, d.w.z. van degenen die van het werk van hun handen leven. Maar, ervan overtuigd zijnde dat deze bevrijding en het bereiken van deze staat van geluk alleen mogelijk zijn door een allesvernietigende volksrevolutie, zal het Verbond met al zijn middelen en al zijn macht de ontwikkeling en uitbreiding bevorderen van die rampen en mistoestanden die tenslotte het geduld van het volk moeten uitputten en het tot een algemene opstand drijven.

23. Onder Revolutie verstaat het Verbond niet een geregelde beweging naar het klassieke westerse patroon - een beweging die steeds met een buiging naar de eigendomsrechten en de tradities die het maatschappelijke systeem van de zogenaamde beschaving en moraal kent, zich bepaald heeft tot het vervangen van het ene politieke systeem door een ander, en slechts gestreefd naar het stichten van een zogenaamde revolutionaire staat. Alleen die revolutie zal heilzaam zijn voor het volk die aan de wortel zelf elk overblijfsel van de staatsmacht

vernietigt en alle Russische staatstradities, instellingen en klassen zal uitroeien.

24. Het Verbond is daarom dan ook niet van plan het volk een organisatie van bovenaf op te leggen. Zonder twijfel zal de toekomstige organisatie uit de volksbeweging en uit het leven zelf voortkomen. Maar dit is de zaak van de komende generaties. Onze zaak is de vernietiging, de verschrikkelijke, volledige universele, meedogenloze vernietiging.

25. Daarom moeten wij om dichter tot het volk te geraken ons verenigen met die elementen uit het volk die vanaf de vestiging van het Moskouse Staatsgezag zonder ophouden hebben geprotesteerd tegen alles wat direkt of indirekt met de Staat verband houdt, geprotesteerd niet alleen met woorden maar ook met de daad: tegen de adelstand, de bureaukratie, de geestelijkheid, kooplieden, kapitalisten en de rijke boeren. Laat ons hand in hand gaan met de dappere wereld van de bandieten, de enige ware revolutionairen die Rusland kent.

26. Om deze wereld om te vormen tot een onoverwinnelijke, allesvernietigende macht is het enige doel van onze organisatie; dit is onze samenzwering, dit is onze taak.

Police anger at the £4 handbook for bombers

THE SUNDAY TIMES, 8 JANUARY 1984

THE OPEN sale in Britain of a book which gives detailed instructions on how to make booby traps and explosive devices has been condemned by the police.

The book can be bought for £4 at Foyle's in Charing Cross Road, London, which advertises itself as "the world's greatest bookshop". One diagram explains how to convert a wristwatch into a timing device with batteries. Another plan shows how to use such timers to make an oil-drum bomb. More instructions show how to booby-trap a bicycle or even a mousetrap.

It is not illegal to sell the book. But Assistant Commissioner Gilbert Kelland, head of the crime branch at Scotland Yard, which includes the anti-terrorist squad hunting the Harrods bombers, told The Sunday Times it was irresponsible to publish and sell such books. "They can get into the hands of immature people," he said.

David Hall, chief constable of Humberside and president of the Association of Chief Police Officers, said: "We utterly condemn the publishing and retailing of this sort of material."

The Guide to Viet Cong Booby Traps and Explosive Devices was published by Desert Publications of Cornville, Arizona, in 1978. It is based on a 1965 official US army briefing guide for troops in the Vietnam war. It warns that improvised explosive devices - that is, home-made or non-conventional armaments - "can rarely be neutralised, even by the most experienced specialists" and can be constructed with commonly available materials.

Descriptions include fire-bombs, a booby-trapped fountain pen, an array of improvised land mines, grenades made from tin cans, and a series of man-traps, including one called the foot-breaker.

Although the guide was written in 1965, its value to a would-be bomber is just as great today. Devices using some of the Viet Cong techniques were used in Ulster a decade later, causing many deaths and millions of pounds worth of damage. Today, terrorists use silicon chips and micro-electronics to arm explosives, but individuals without similar knowledge or resources could still make viable devices from the book.

Police fear of such improvisation is not academic. Last year according to Home Office figures, 26 explosive devices were posted to British public figures, including Prince Charles and the prime minister. The postal bombs were crude, but they could have caused serious injury if they had not been detected by security checks.

Explosive experts say that some of the devices used techniques culled from books like the Viet Cong guide and the notorious Anarchist's Cookbook, which can be found on sale in certain bookshops or is available by mail order.

Everett Moore, owner-publisher of Desert Publications, told The Sunday Times last week that several thousand copies of the Viet Cong guide had been sold all over the world. "There was not a great amount sent to the UK - nothing sticks in the mind," he said. "We sold hardly any to Ireland. Possibly because they know it all already."

Moore added that much material came from military manuals available through the US government printing office.

- Waar het allemaal om begon -

NAWOORD

1. Hebben jullie een boek over het maken van bommen?
2. Als je bommen wilt maken moet je het leger in.
1. Ik ben afgekeurd.
2. Dan ga je scheikunde studeren.
1. Daar heb ik geen zin in.
2. Tja.

Een eenvoudige conversatie op een sombere namiddag in een donkere en verder lege boekhandel. De vraag is niet nieuw, het antwoord evenmin. Maar de klant verbaast zich nergens over en sloft gelaten de winkel uit.
The Anarchist Cookbook, het handboek voor de anarchist, een anarchistisch kookboek, hoe wordt ik anarchist. Deze en misschien nog veel prozaischer benamingen ter aanduiding van een verder nogal onbruikbaar boek. In het Woord vooraf bij de Belgische uitgave heet het:'Dit boek is brutaal, sensueel, ruw en wreed.' Voor wie staat er niet bij.

In januari verschijnt in Knipselkrant nr.2 een artikel uit een Engelse krant (zie blz.93), waarin o.a. gewag wordt gemaakt van The Anarchist Cookbook. En alsof dat nu was waar we met z'n allen op zaten te wachten ontstaat er in korte tijd een run op het cookbook (een run welke overigens nog niet voorbij is en naar het zich laat aanzien uitbreidt tot in de miniskuulste dorpsbibliotheek). Van van huis weggelopen pubers van nog geen 12 jaar tot moegestreden 65-plussers, iedereen z'n eigen cookbook. Moeten we hieruit nu konkluderen dat de Knipselkrant zo vreselijk veel gelezen wordt? Dat lijkt me iets te voorbarig en als verklaring voor het lange aanhouden van de vraag volstrekt onvoldoende.

Bovendien, als de Knipselkrant echt gelézen werd had men naar iets anders als het cookbook gevraagd (Of is het omdat er 'anarchist' voor staat, een waarmerk voor de ideologische zuiverheid van de hiermee gemaakte bommen?).
Wat zit er dan achter? De hang naar romantiek, een geheim anti-crisis genootschap, 1984, moe van de bewegingsmoeheid?
Feit is dat men in boekhandelskringen een beetje moe werd van deze aanhoudende vraag. Besloten werd om een gedeeltelijke (uit praktische overwegingen) herdruk van de Nederlandse uitgave van The Anarchist Cookbook te combineren met een aantal andere teksten. Een uitgave om enerzijds de boekhandelaar ten dienste te zijn en anderzijds een volkomen geconditioneerd consumentengedrag aan de kaak te stellen. Mocht je immers denken dat je nu Hét-handboek-voor-de-bom-die-je-altijd-al-had-willen-gooien-maar-nooit-wist-te-maken in handen hebt dan is dat spijtig. Je zou al spoedig niet veel meer hebben om het boek mee in handen te houden, het boek zal zich tegen je keren. De volksvrienden die in zo'n geval onvrijwillig het luchtruim kiezen zullen talrijker zijn dan de volksvijanden.
Als potentiële bommengooier kun je je dus bekocht voelen. Het was niets meer dan een goedkope zelfbevrediging voor je geilheid op de plaatjes waar het nu echt allemaal op staat.
Voor dromers en demagogen rest slechts een ingetogen glimlach.
Dat de uitgever van dit vod een reaktionair is die het revolutionaire volk onthoudt waar het recht op heeft is ongetwijfeld waar. Maar, zij die erover spreken kennen het niet en zij die het kennen spreken er niet over.

De Struikrover.

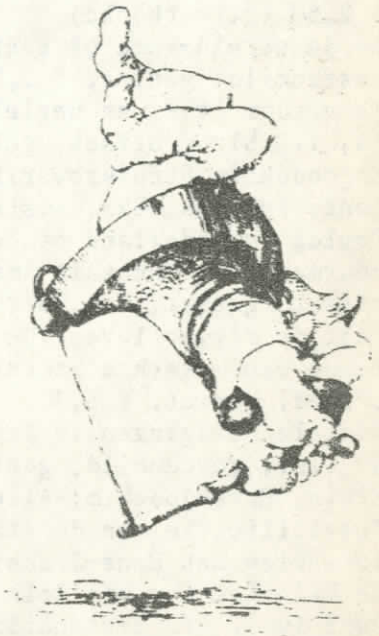

UITGAVEN VAN DE STRUIKROVER

- Nederland in de wapenhandel. (Overdruk IKV-rapport). A4, 70 blz., f 3,- (uitverkocht)
- Anti-militaristische teksten van Ds. N.J.C. Schermerhorn, A5, 64 blz., offset, geniet, f 2,50 (uitverkocht)
- Derde wereld-isme of socialisme. A5, 20 blz., gestencild, geniet, f 2,50
- Ik verdom 't - wat bezielt die totaalweigeraars? A4, 110 blz., offset, gelijmd, f 8,- Koproduktie Struikrover/Lont, bestellen bij Lont, Postbus 1823, Amsterdam
- Oorlog in Nederland of het geweer van je buurman, door Onkruit Amsterdam. A5, 80 blz., offset, geniet, f 4,75 (uitverkocht)
- Laat de rivier leven! De strijd van de Samen tegen een waterkrachtcentrale. A4, 60 blz., offset, geniet, f 5,50
- Sociale bewegingen in Japan. Half folio, 8 80 blz., gestencild, geniet, f 3,-
- Klein, Hans-Joachim; Alleen doden zwijgen - Demystificatie van de stadsguerilla. Een interview met Hans-Joachim Klein. De Vrienden van het Volk Bibliotheek - Deel Twee. A5, gestencild, 88 blz., f 3,50

DE STRUIKROVER ISBN 90 70624 04 4